

Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XIII. évf., 5. szám, 2021. május

Nyaka-N / BaSha

Lusha

Niamh Frostfall

Dread wolf

Landscape

INFO BOX

NYAKA-N / BASHA – ARTIST

A művésznő főleg megrendelésre készít fantasztikus képeket egyedi karakterekről, de szabadideje függvényében csodálatos tájképeket, háttereket is alkot.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfóliók: <https://www.deviantart.com/nyaka-n>

Szerkesztői köszöntő

Egy örömhírrrel kezdem mostani lapszámunkat. Megjelent a XI. pályázatunkra beérkezett novellákból összeállított, „Az utolsó döntés” címet viselő antológiánk. Így már hivatalosan is lezártnak tekinthetjük a tavaly kiírt „A Halál a világúrból érkezik” című pályázatunkat. Nyolc alkotó kilenc remek novellája olvasható közel kétszáz oldalon. A kötet több elektronikus formában, ingyenesen letölthető a <https://konyvek.lidercfeny.hu> oldalunkról. Rövid ajánlónkat a [11. oldalon](#) olvashatjátok róla.

A többi tartalmunk mondhatni a szokásos; érdekes novellák, megható versek különböző zsánerekben. Belekezdünk egy újabb folytatásos történetbe is. Ebenezer Kidoshenshi című sci-fi novellája négy számon keresztül tartja majd izgalomban az olvasót. Szerintünk megéri kívánni, mi lesz a történet vége.

Úgy tűnik, Mozijegy rovatunk is feltámadt, és újabb filmes „csemegék” kerültek benne terítékre. Egyrészt elkalandozunk a török Star Wars film világába, másrészt egy friss alkotást veszünk górcső alá egy durva hard sci-fi szűrőn keresztül. Figyelem, mindkettő spoileres!

Ne feledjétek aktuális pályázatunkat sem! Az Alternatív Magyar Folklor címmel kiírt pályázatra dark fantasy és horror zsánerekben várjuk a pályaműveket, Nagy Gergely csodálatos festményeinek világához. A végső beadási határidő szeptember 4., a teljes kiírást pedig itt találhatjátok meg, minden egyéb szükséges információval: http://www.lidercfeny.hu/alkotas_megjelenitese.php?cikk_id=7121

Nincs más hátra, mint előre, azaz kellemes olvasást, jó szórakozást kívánok!

Tartalomjegyzék

Novellák

SzaGe - A búcsú	4
Ilona - Behálózva	5
R. Harbinger - Hatujjú Travis	5
SzaGe - Tóparti retorzió	6
kosakati - Eldobható....	7
Mortelhun - A Zöld férfi	8
n13 - Dana és az élet nagy kérdései	9
Cat - Szép hagyományaink	10
Anonymous R. Chynewa - A fürdőszobátükör	11

Sorozat

Ebenezer - Kidoshenshi 4/1	12
---	----

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Ariana T. Dianis - Sárkánymese	16
---	----

Mozijegy

Jávorszki András - Skywalker Törökországban, avagy a hős, aki megment mindenkit	18
Jimmy Cartwright - Ezen az én lélegzetem is elakadt, avagy Oxigén	20

Verseik

edwardhooper - Párhuzamos univerzumok	22
jocker - Tombol a szél	22
Mortelhun - Varjas	22
Lerslie2016 - Szeretlek	22
Krómer Ágnes - Éjféli körkép	23
edwardhooper - Visszatérés	23
Mortelhun - memento mei	23
atesz990 - Tűz	23
Kohász - Változások	23
Krómer Ágnes - A sárkány hold figyel	23

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

SzaGe

A búcsú

Néha egyszerűbb, ha úgy mesélünk el egy történetet, ahogyan mi láttuk, és nem úgy, ahogyan az valójában történt. Talán így jobban megérthetjük és elfogadhatjuk a világot behálózó dolgok működését. Egyszer édesanyám azt mondta: „Fiam, hidd el, az élet tele van csodákkal!”. És milyen igaza volt!

Kölyökkoromban imádtam pecázni. Bármennyire is furcsának tűnhet, de csak a kisebb halakat szerettem kifogni. Úgy voltam vele, hogy a nagy halakat fogják ki a felnőttek, akik néha meglehetősen jókat hengegtek a méretekkel. Nekem akkoriban jó volt a Dunában tanyázó halállomány apraja is. Apró kenyérgombócokat tűztem a horogra, hiszen arra mindig volt kapásom. A nádpecám amúgy se bírta volna el egy méretes ponty súlyát, és a kisvödrömbe se fért volna bele, amit mindig magammal vittem, mint kötelező horgászkezelést.

Azon a füledt délelőttön is horgászni támadt kedvem. A Duna mindig is csábított a nyári szünidőben, akár egy csendes, hű barát. Leakasztottam a horgászbót, elkészítettem szüleimtől, biciklire pattantam és megcéloztam szülőfalum legszebb folyóját. Pontosabban egy kisebb partszakaszát, amit apám Sóderosnak becézett. Fogalmam se volt arról, miért hívta így, de egyszer valami nagyobb sódermennységről beszélt, amit beleöntöttek a Dunába azon a helyen. Talán valamiféle átjárót akartak bezánni vele, hiszen a televízióban oly sokat beszéltek mindenféle repedésekről, amik a víz alatt keletkeznek, sőt, olyan mélyek, hogy a fenekükre is csak gépekkel juthatunk le. Gyermeki fantáziám mérhetetlenül kitöltötte azt az űrt, ami a hiányos információk miatt keletkezett. Viszont tengernyi keszeg, kárász és naphal tanyázott a nádasok környékén, amiért első számú kedvencemmé vált a Sóderos titokzatos világa.

Éppen a negyedik halacska mozgatta a gyufaszálból eszkábált kapásjelzőmet, amikor lépéseket hallottam a hátam mögül. Megfordultam, és megláttam Pista papát, kinek kezében szint-úgy egy pecabot volt.

– Nagypapi!

– Szia kisunokám! Tudtam ám, hogy itt vagy! – mosolygott az öreg a régimódi szalmakalapja alól.

– De Nagypapi, azt mondta a Doktor bácsi, hogy nagyon beteg vagy! Nem kellene az ágyban feküdnöd? – néztem kérdőre vont tekintettel Pista papára, miközben a horogra akadt hal teljesen lehúzta a gyufaszál-úszómat.

– Á, fiam – legyintett az öreg –, az orvosok se tudnak mindent. Jól érzem magam! Mi több, kijöttem hozzád egy kicsit horgászni. Na, bedobhatom a cejgot, vagy fecsegve ácsorogjak melletted a kockás ingemben, meg a drapp színű gatyámban, míg a szár-csák lecsipkedik a nadrágom szárát? – viccelődött Pista papa a maga módján.

– Naná, Nagypapi! Hoztad a süllővadász csodavillantódat? Tudod, amivel tavaly is megfogtad Bercit, a nagy fogast! – Eszembe jutott a rántott hal íze, amit Berciből készítettek nagyszüleim, ráadásul Nagymami majonézes krumplisalátával tálalta. Sőt, akkor tettem először erőspaprikát a húslevesembe, de csak éppen megmutattam neki a méregzöld karikát. Meglehetősen elvörösödött az ábrázatom a harmadik evőkanál után. Nagypapi látta rajtam, hogy szokom az erejét, és együttérzően mosolygott, hisz pontosan tudta, mit éreztem. Életem legízletesebb ebédje volt.

– Hogyne, mindjárt beüzemelem, de Fiatalúr! Úgy látom, eltűnt az úszód! Nehogy lelopja a szerelékedet egy tenyérszi halacska!

– Igaz, Nagypapi, igaz! Mindjárt kitepi a botot a kezemből! – kuncogtam, miközben Pista papa se volt rest. Mellém állt, és pergetni kezdett a csodavillantóval. Szájtátva néztem elegáns rutinját, ahogyan a pecabottal bánt. Közben belepottyantottam a horogra akadt kárászt a kis vödrömbe, amiben már három vörösshármú keszeg úszkált.

A harmadik dobás után valami nagy hal kerülhetett Pista papa villantójára, mert hirtelen elkomolyodott a tekintete, miközben a feje fölé emelte a pecabotját. A damil olyan feszes volt, hogy akár ruhákat is lehetett volna rajta szárítani.

– Érzem, hogy ez legalább akkora süllő lesz, mint Berci volt, de azt akarom, hogy te küzdj meg vele! Készen állsz a nagy fásztásra, Fiatalúr? – hadarta Pista papa, és felém nyújtotta a meghajló pecabotot.

Haboztam pár pillanatig, aztán úgy gondoltam, miért is ne. Egyszer nekem is meg kell tanulnom kifogni a nagy halat, hát ideje elkezdenem a leckét. Átvettem a botot, és nekiláttam a horgászat egyik legizgalmasabb részének.

Körülbelül tíz percig harcoltam a rablóhallal, de leakadt a horogról. Szomorúan tekertem az orsót, és éreztem, hogy a villantó is odaveszett. Nagypapi nézte egy darabig ténykedésem, majd megszólalt.

– Seбай, Fiatalúr! Meg kell tanulni elengedni a dolgokat. Ez is hozzá tartozik a felnőtté váláshoz. Majd legközelebb menni fog, csak ne add fel soha! Ez a lényeg!

– Ne haragudj, Nagypapi! – Egy könnycsepp úszott le az arcomon.

– Dehogyan haragszok!

Pista papa magához ölelt. Végül adott egy barackot a kobakomra, és így szólt:

– Mennem kell, Fiatalúr! Már várnak!

– Rendben! Vigyázz magadra, Nagypapi! De a pecabotodat nem viszed?

– Messze van még a karácsony, de neked adom, drága fiam. Aztán vigyázz ám rá!

– Húú, köszönöm! Megígérem, hogy le se veszem róla a szememet! – feleltem örömteli tekintettel, és Nagypapi, ahogyan jött, úgy el is ballagott. Egy darabig még néztem az aranyhidat a Duna hullámozó felszínén, miközben gondosan vizsgálgattam az ajándék pecabotomat. Végül elindultam hazafelé.

A déli harangszó előtt értem haza, úgy tíz percel. Lepakoltam a cuccaimat, és bementem a házba. Édesanyám az ebédlőasztalnál ült. Kisírt szemekkel nézett rám, mikor beléptem a konyhaajtón. Leültem mellé, és megfogtam a kezét.

– Mi a baj, anya? Miért sírsz? – kérdeztem tapintatosan.

– Pista papa elment, fiam. Nem ébredt fel az álmából. Még csak el se búcsúzhattam tőle. – Anyám lehajtotta a fejét, és keservesen zokogni kezdett. Ekkor hasított belém a felismerés, hogy a Sóderoson Nagypapi búcsúzni jött. Egy utolsót horgászni szeretett unokájával.

Sose meséltem el senkinek se, hogy mi történt velem azon a délelőttön. Ki hitte volna el a történetemet? Talán még több sebet okoztam volna, vagy talán nagyobb fájdalmat szüleimnek. Nagypapi horgászbója azóta is megvan. Mindig leviszem magammal, ha pecázni megyek a Sóderosra. Azóta számtalan rablóhalat fogtam vele, amivel lódtás nélkül hengeggetnék a horgásztársaimnak. De nem teszem. Csak reménykedem benne, hogy Nagypapi büszkén tekint le rám a mennyországból.

Ilona

Behálózva

– Valami baj van? Gondterheltnék tűnsz.
 – Azt hiszem, Ilon, a főbérnök ki akarnak lakoltatni bennünket.
 – Ne fessd az ördögöt a falra, Béla, miért tennének ilyet?
 Amióta beköltöztünk, szinte éjjel-nappal dolgozol. A kicsikkel sincs időd foglalkozni, minden az én nyakamba zúdul.
 – Én már csak ilyen vagyok, ismered a munkamorálom, Ilon. De ma, amikor a fürdőszobát ellenőriztem, hallottam, hogy rólunk beszélgetnek.
 – Na de, Béla! Csak nem hallgatóztál?
 – Ugyan, Ilon, már a kérdés is megalázó! Nem kellett hallgatóznom, minden szót jól hallottam. Azt mondták, hogy a mi fajtánk nem felel meg nekik.

– Béla, ez rasszizmus!
 – Ugye? Mit lehet ezek után várni ezektől? Én azt mondom, Ilon, szedd össze a kicsiket és csomagoljunk, mielőtt baj lenne.
 – Te, Béla, ugye nem mentél be a szobájukba és zaklattad őket?
 – Ilon, esküszöm, hogy csak egyszer és akkor is csak az asszonyt.
 – Béla, Béla, nem bírsz a véreddel, mikor tanulod már meg, hogy nem lehet mindenkit behálózni!
 – Hallod? Beindították a porszívót és már pókhálózna!
 – Meneküljünk!

R. Harbinger

Hatujjú Travis

Lángoló kocsimat bámulom a szakadék pereméről, nyirkos tenyeremet negyvenötösökre szorítom. Felszabadító érzés jár át, ha arra gondolok, idejében magamhoz tértem az anyósülésen, és kitekertem a kormányt Johnny kezéből. Csak a Camarom miatt sajog szívem.

Elnézném még egy ideig, hogyan pörkölődik halálra az a disznó, de ki kell szabadítanom Lucyt Travis karmai közül. Futásnak eredek a közeli út felé, hogy autót szerezzek. Tudom, nem lesz könnyű a sivatag közepén. Vagy mégis?

Fényszóró tűnik fel a távolban, rászegezem pisztolyomat, ahogy közel ér. A Cadillac Eldoradot vezető nő tátott szájjal fékez, elképed, mint prosti a köteg százasok láttán, de megleptségének ellentmondó sebességgel pattan ki kocsijából. Ahogy a kettőszáztizenöt löerő közé csapok, táltosparipához hasonlatosan nyerít a gép.

Jövök, Lucy! Istenem, ha arra az öt évvel ezelőtti napra gondolok, amikor összehozott minket a sors, és célt adtál, megszabadítottál a narkótól. Nem foglak Travis markában hagyni, én hamarabb végzek ővele. Biztos vagyok benne, hogy most is az étteremben zabál, ahogy minden este. Nincs is jobb, mint lenyomni a rohadék torkán egy nagy tál makarónit egy kis ólommal fűszerezve természetesen.

Rámároklok a kormányra, még erősebben nyomom a gázt. A szemből érkező autó fényszórója elvakít, mély gondolatokat szakít fel bennem, már-már ösztönöket. Travis majdnem olyan nagyhatalmú, mint a Carter-család. Vagyonát futtatással, szerencsejátékkal, állatviadalokkal szerezte, és a gyilkosságtól sem riad vissza, de nem félek tőle.

Már látom Vegas fényeit. Akad pár tippem, mit teszek Travisszel, és még akkor is bővítem ötleteim tárházát, amikor lehúzódik a Vegas' King elé. Csak egy pöcs nevezné így a lebuját!

Két őrt látok az ajtó előtt, itt csak az agresszív megközelítés segít. Sajnálom a szép kocsit, de mégsem egy Camaro!

Gázt adok, és kilövöm magam az étterem felé, kerécsikorgások közepette. Persze az örök felém kapják fejüket, és fegyvert rántanak, de mit tehetnének, amikor az egy tonnás Cadillac közjűk ugrat?

Szerencsére megfog a biztonsági öv, így nem fejelem le a műszerfalat. A szélvédőm berobban, az átszakított kirakat darabjai messze pattognak a padlón, a bentiek pedig fedezékbe ugranak. Keresni kezdem Travist, és azonnal megtalálom a harmadik asztal mögött, ahonnan kifelé leskelődik, miközben egyik gorillája próbálja védeni azt a görényt.

Megpillantom a visszapillantóban a Cadillac mellett rohanó őrt. Sikerül oldalba találnom a megfelelő pillanatban kitért ajtóval. Nem hagyom felkelni, a mellkasába engedett lövésem megkogatja a harangokat számára.

Már érkezik társa kint, és rám lő, de szerencsére célt téveszt, így sikerül a kocsit elejéhez vetődnöm. Ekkor jövök csak rá, fedezékem ugyan védett hátulról, de előlről nem. Röptében szedem le a felém induló testőrt, mire tompa puffanással landol előttem.

Újabb golyók száguldanak át fejem fölött, aminek oldalán meleg folyadék csorog lefelé a betört szélvédőnek köszönhetően, majd néhány csepp a motorháztetőbe csapódik hangos koppánással. Egyikük utat talál kifelé a vállam mellett, a hűtővíz pedig rám spriccel. Úgy érzem magam, mint egy tűzcsap, amit éppen levezik egy kutya.

Villámként csap belém a gondolat, hogyan iktassam ki a kinti őrt. Oldalra dőlök, és elengedek egy jól irányzott lövést a Cadillac alatt. Szinte már sajnálom ellenfeletem, amikor a környék beleremeg ordításába. A lövésem átlukasztja lábfejét, a férfi pedig fatörzsként dől a földre. Belebámul a kocsit alól rá irányuló fegyvercsövembe, majd ráoltom a villanyt.

Jöjjön a nagy vad! – pattanok fel, és gatyafékkal csúszok át az egyik asztalon. Lendületemnek nem szabhatnak gátat az utolsó gorilla körém leadott lövései. Addig próbálkozok, míg fegyvere üresen kattan. Próbálom megajándékozni életem eddigi legsebbe lövésével, de hamarabb talál új fedezéket.

Megindulok előre határozott, gyors léptekkel. Addig kell kiiktatnom, míg tárat cserél. A következő boxban lapulnak, mindjárt megvannak!

A testőr ökle vet véget ambiciózus tervemnek; akkorát mos be nekem, hogy a pult adja a másikat, fejem körül pedig csillagok kergetőznek, mint valami gagyi rajzfilmben. Vér ízét érzem

a számban, és még valamit. Odébb söpröm nyelvemmel a kitört fogam, majd a gorilla képebe köpöm. Hasogató érzés fut át rajtam, ahogy a férfi belecsapja fejemet a pultra, és szétseprí szemm elől a kozmikus fényszórókat.

– Nocsak, nocsak, Matt Henriksen! – recseg Travis hangja. – Azt hittem, mostanra a szakadék fenekén leszel. Gondolom, Johnny már nem fog visszajönni.

– Johnny éppen a hasát sütteti – viccelődök, kivillantom hiányos mosolyomat véres maszkom mögül.

A hajamba markoló testőr alighanem tudja, mi az a tisztelet, hiszen amikor Travis biccent, ő a pultra bólint az én fejemmel.

– Öngyilkosságnak akartuk álcázni a halálot – folytatja Travis –, de akkor legyen így. Úgyis megveszem az összes rendőrt és bírót kilóra, ha kell.

Előhúzza fegyverét, és homlokomnak szegezi. Még a becenevét adó csonka hatodik ujját is szemügyre vehetem. Nem először nézek farkasszemet egy stukkerrel, de most valahogy másnak érzem a szitot, olyan véglegesnek.

– Ne aggódj, vigyázni fogok Lucyra! – ajánkozik a főgenya.

A mögöttem álló testőr nem díjazza, amikor elkapom fejem a lövés elől, és így az ő agya fröcsköl az étterembe parkolt kocsi-ra, de ez már nem az ő gondolja. Travis nagyon meglepődik, hogy a testőre még földre sem rogyott, máris kicsapom kezéből a pisztolyt, és leosztok neki két jobbegyenest. Nem hagyom eltávolodni, összevénzett öltönyénél fogva rántom vissza.

– Jó-jó, beszéljük meg! – sipákol, aranykeretes szemüvege törött szárral lóg fejről.

– Add vissza Lucy-t, azonnal! – pattan el nálam a cérna. Addig volt csak nyerő helyzetben, míg ki nem ejtette száján a nevét.

Sejtem, ha valahova bezárta Lucy-t, akkor az a konyha környékén lesz, így udvariasat taszítok rajta, ő pedig felnyalja a padlót... két méter hosszan, és magára borít egy székét is. A konyha lengőajtaja úgy csapkod, akár a hamarosan Johnny otthagyt, pirítóásra emlékeztető hullájára gyülekező keselyűk, amikor beküldöm rajta Travist fejfelé előre.

– Hol van?! – rántom fel a földről, és a konyhaszigetnek lököm.

– Nem mondhatom meg – húzza széles mosolyra száját –, tudod, hogy a szókékre bukom.

Nevetni kezd, ám hamar elhalkul, amikor felkapom a pulton heverő hentesbárdot, és új becenevvel látom el. Lecsapom csonka ujját kezéről egyetlen suhintással, ő pedig fába szorult féreghez hasonlatosan üvölt. Ötújjú Travis hátrébb andalog, mialatt hátrahúszom karomat. Nevén szólítom, ő pedig szembesül a felé küldött bárdal. A cirkuszban sem találnának szebben a céltábla közepébe a ruszki késdobálók, mint ahogy én állítom Travis szeme közé a konyhai eszközt.

– Lucy! – tépem fel a raktár ajtaját.

Sosem éreztem magam még olyan boldognak, mint amikor meglátom Lucy hosszú fülét lengeni. Bárki bármit mond, kutyánál ilyen széles mosolyt még sosem láttam.

SzaGe

Tóparti retorzió

A cseresznyefa virágzása csodaszép látvány. Ahogyan a rózsaszín pompában habzó virágszirmok ellepik az ágakat, átszínezve ezzel az egész lombkoronát. Kétségtelenül a tavasz egyik legszebb látványossága. Lacika is szerette nézegetni a tóparti háza verandájáról, mert négy cseresznyefa állt az udvaron, közvetlen a parton. Néha azon elmélkedett, hogy nem is négy, hanem nyolc fa van a látómezőjében, hiszen a kristálytiszt víz tükrében jól lehetett látni a maradék négy fát. Igaz, csak fejjel lefelé, de Lacikát ez nem zavarta. Úgy gondolta, ha arról is lehetne cseresznyét szedni, akkor ő biztosan leszüretelné. Mit számítana, hogy boldognak néznék az emberek, midőn kijön a vízből egy kosár megfordított vízi cseresznyével. És ha még segítséget is kapna, mondjuk, egy tavi sellő kíséretében, hát az lenne csak az igazi beteljesedés.

Ám a sellők elkerülték Lacikát a való életben. Egy zátonyra futott házasság volt a háta mögött, ami nem tartott sokáig. Felszarvazták. Exfeleségének, Evelinnek nagyobb volt az étvágya, mintsem elsőre gondolta volna. Három mézes-mázos hónap után egy másik férfival bukott le a csalfa nő. Volt ajtócsapkodás, anyázás, sőt, még az étkezőasztal is felborult Lacika dühkitörésétől. A szerető eközben az ablakon keresztül távozott. Mindezt erekcióval az alsógatyájában, de legalább az okostelefonját megragadta az éjjeliszekrényről. Többre nem is lett volna ideje. Míg átugrott a kerítésen, hallotta, amint Lacika különböző trágár kifejezésekkel illette Evelint. Aztán végleg kerekelt oldott az alkalmi szexpartner.

Lacika teletöltötte decis poharát vilmoskörtés párlattal, és egy szuszra lecsavarta a torkán. Közben lazán feltette a lábát a mellette lévő székre, ahogyan az iskolai szünetben unatkozó diákok csinálják a félhomályos tanteremben.

– Így jobb lesz! Sokkal jobb! Hallod? Boszorkány! – Ekkor rácsapott tenyerével a veranda asztalán heverő fekete hullaszákra. – Nemsokára a végső nyughelyedre teszlek, de előtte beszél-gessünk kicsit!

Még egy deci párlat az arcba.

– Szóval akarod kezdeni a gyónást? Nem? Hát, akkor majd én beszélek helyetted is! De nyugodtan szakíts félbe, ha valamit rosszul mondok! Nem haragszom meg érte. Egy férj ne haragudjon a feleségére, ugye? – Lacika ismét egy pacsit nyomott az asztalon heverő zsákra, közben érezte, amint kezdetét vette az alkohol bódítása. Ritkán ivott, akkor is inkább csak sörözött. De most illőnek ítélte az alkalmat, hogy erősebb lőszert – ahogyan megboldogult apja hívta a felest – nyomjon a szájába.

– Kezdjük ott, hogy mi a jó francért kávéztál velem azon az esős délutánon? Nem is szeretted a kávé-t, erre már a legelején rájöttem. Jó partinak tűntem? Ennyire helyes volt az ábrázatom? Vagy a tárcám vastagsága borított rózsaszín ködbe? Örököltem a pénzemet! Na és? Más is kapott már így pénzt, amiért nemigazán dolgozott meg. Jó-jó, beismerem, képtelen voltam öt percnél tovább tartani magamat az ágyban... Na de bombázó voltál, kedvesem! Igazi álomnő, a férfiak vágyának netovábbja! Biztosan megtanultam volna az időhúzó technikát, de erre nem sok lehetőséget adtál! Inkább összeszűrted a testnedvedet egy másik férfival. Most komolyan: ezt érdemeltem? – Ekkor Lacika felállt, lerántotta a zsákot az asztalról maga mellé. – Na tessék! Most aztán leterítettelek! Ideje véget vetni ennek a színjátéknak!

Lacika lecibálta a zsákot a tópartra, ahol már előzőleg leásott a földbe egy vastag, három méter hosszú gerendát. Régebben olvasott a boszorkányok képekkel illusztrált máglyahaláláról, és úgy gondolta, hogy efféle büntetés lenne illendő az őt ért

sérelmekért. Odakötötte a zsákot a gerendához egy vastag kötéllel, miközben eszébe jutott, hogy az akasztás is jó móka lett volna, de a cseresznyefák ágai nem voltak eléggé erősek a feladathoz. A tűzifával se fukarkodott, gondosan megpakolta a gerenda tövét, és lelocsolta benzinnel, amit a tóparti házához vezető úton vásárolt. Végül megállt a máglya előtt, és büszkén nézett a vesztőhelyre.

– Elérkeztünk a fináléhoz, kedvesem! Pedig nagy jövő állt előttünk. Mi lehettünk volna a modern világ Ádám és Évája, akik felhőtlenül szeretik egymást a paradicsomban. De te engedél a csábításnak, csak mert a füledbe sutogott a kígyó! A Gyeheña ideális hely lesz számodra, én csak a kezdő lökést adom meg, feleségem! – Lacika meggyújtotta a farakást.

Egy perc után már javában lángolt a máglya. Pontosan úgy, ahogyan Lacika a boszorkányos könyvben látta. Megelégedetten hátra lépett, mert a forráság már sütötte az arcát. Érezte, hogy

megkönnyebbül, amint az éhes lángnyelvek felemésztik a fekete hullaszákot.

– Én nem akartam ezt, feleségem! Mindig is hamvasztást szerettem volna, amikor a halálról beszélgetünk. Ezért a döntésem tiszteletben tartom!

– Igen? – szólalt meg egy ismerős hang Lacika háta mögött. – Akkor írd alá a válási papírokat, a tüzet meg oltsd el, mert tűzgyújtási tilalom van ezen a részen, te szerencsétlen!

Lacika ledöbbenve állt Evelin előtt.

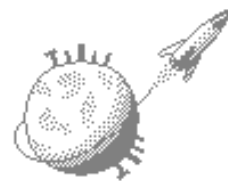
– Mit keresel itt? – vont a kérdőre a nő.

– Szerinted? Válsz! Sejtettem, hogy itt találalak. Na, írd alá, és soha többet nem találkozunk! – Evelin odanyújtotta a válási papírokat. – Mégis mi a fenét tüzelsz éppen?

– Semmi közöd hozzá! – morogta Lacika, miközben aláírta a papírokat. – De ha éppen tudni akarod, ez egy tóparti retorzió!

kosakati

Eldobható...

Eldobható pohár

Liv unottan dobta be a flakonról lecsavart kupakot a jobb lábánál álló kartondobozba. Bal kezével a prés nyílásába dugta a flakont, bal lábával taposott egyet a gép pedálján. A flakon laposra reccsent, és a gép lejtőjén szépen belecsúszott a gép mögötti nagy kartondobozba. A következő kupakot is unottan csavarta le és dobta a jobb oldali dobozba. Bal kezével a présbe tette a flakont, most a jobb lábával taposott egyet a pedálon. A flakon reccsent, és a lejtőn belecsúszott a nagy dobozba.

Kupak le, ...jobb oldali doboz...

Flakon présbe...

Jobb láb tapos...

Flakon reccs...

Kupak le,...jobb oldali doboz...

Flakon présbe...

Bal láb tapos...

Flakon reccs...

Kupak le...

Így ment ez már reggel óta...

Liv már nagyon unta.

A gépies csavarás, reccsentés és taposás közben bőven volt ideje elmerengeni azon, hogy mennyivel jobb volt az előző munkája... Amit szintén nagyon utált, de hát akkor még nem tapasztalta meg, hogy a pocskónál is van még pocsekább. A régi munkája ugyan nehezebb volt, de változatosabb. Ott mindenféle szerkentyűket szereltek szét; tévéket, mikrókat, telefonokat... mikor mit hozott eléjük a futószalag. A futószalag, amin nem torlódhatott fel a feldolgozandó anyag, mert akinél kupac keletkezett, azt hamar kirúgták.

Liv ügyes volt és gyors. Nála sohasem volt torlódás, és az is ritkán fordult elő, hogy a fémet a műanyagos dobozba, vagy a papírtárolóba dobta volna. Mégis kirúgták... Mert egyszer elkészt...

Azon a hajnalon eltévedt a szintek között és ki is rabolták. Az óráját és a telefonját is elvitték, úgyhogy fogalma sem volt, mennyi az idő. De ez nem hatott meg senkit... A műszakkezdés az műszakkezdés... Mikor egy alig félórás késéssel betámolygott a munkahelyére, már más ült az ő helyén és már javában dolgozott.

– A szalag nem állhat le... – mondta a műszakvezető vállvonagatva.

Livet még mindig nagyon bántotta, hogy hónapokon át hiába hajtott, hiába teljesítette az állandóan emelkedő normákat, hiába volt szorgalmas, gyors és ügyes, mégis ilyen könnyen megváltak tőle. A műszakvezető naponta többször is a fejükhöz vágta, hogy jó lesz, ha csipkedik magukat, mert a folyosókon százak állnak sorban ezekért a helyekért. Livet mégis hidegzuhanyként érte a felmondás.

Azzal is megelégedhettek volna, ha levonnak a béremből... – dohogott magában.

Hangosan persze nem szólt semmit. Egyrészt a pedálos présgépek zajától úgysem hallotta volna senki, másrészt nem ismerte még az ittenieket. Úgy gondolta, egyelőre jobb, ha csendben meghúzza magát és csak tapos, tapos. Összeszorított fogakkal tapos, hogy ki ne rúgják innen is.

Nem volt könnyű ide bekerülni, nem szeretett volna már az első napon kívül kerülni.

Drága mulatság lenne... – sóhajtott magában. Ha az első tíz napon belül elküldenek, akkor egy vasat sem kapok, sőt még én fizethetek...

Liv tudta jól, hogy az első tíz nap bérét levonják a regisztrációra, meg mindenféle adminisztrációs költségre. Szóval, ha kirúgják, mielőtt ledolgozná a belépés költségét, akkor még ő fizethet. Ezért is ellenőrizték olyan alaposan a bankszámláját, mikor felvették. És ezért zárolták a számláján tíz napra a tíz napi munkabérének megfelelő összeget.

Hallotta valakitől, hogy vannak olyan cégek, amelyikek mindenki csak tíz napra vesznek fel... Aztán gyorsan kirúgják és vesznek fel mást a következő tíz napra... Aztán azt is kirúgják, és megint újat vesznek fel... tíz napra... Így aztán állandóan vannak ingyen dolgozóik. Liv csak remélte, hogy ez nem egy ilyen hely. A felvételnél persze nem merte megkérdezni.

Alig várta, hogy az ebédszünetben valami gyorsan bekapott ennivaló és egy megváltó pisilés között hozzájusson némi információhoz. Már nagyon kóválygott az éhségtől és a szomjúságtól, zsibbadt a keze, a lába és feszült a hólyagja. Nem lévén sem órája, sem telefonja, azt leste, mikor kelnek fel végre a gépek mellől a többiek. De egyelőre senki sem kelt fel, a dobozhordó fiúk pedig egyre csak hordták a feldolgozandó flakonokat a gépek adagolótartályaiba.

Otthonról persze reggeli nélkül indult el, ahogy mindig. A régi munkahelye felé útba esett egy jó kis reggelizőhely, egy automata, ahol hot-doghoz és üdítőhöz lehetett jutni. A mostani

munkahelye felé jövet viszont nem talált egyetlen egy automatát sem. A megszokott automata felé pedig nem volt ideje kitérőt tenni.

Hogy elkerülje anyja kérdezősködését, számon kérő faggatózását, otthonról inkább nem hozott magával ennivalót. Anyjának ugyanis nem mondta el, hogy kirúgták a munkahelyéről. Meg persze azt sem mondta el, hogy felkíváncskodott a napszint kapujához. A kapuhoz, ahol aztán hiába várakozott hosszú órákon át.

Csak egy pillantást szeretett volna vetni a fény világára... de nem sikerült.

Tudta, hogy a kapun kilépőkártya nélkül nem juthat át, de reménykedett, hogy egy kártyás éppen átkel, és ő kibámulhat egy percre a nyíló ajtón. Órákig várt hiába... elaludt... kirabolták. És persze azt sem mondta el az anyjának, hogy mennyire vágyik a napszintre. A napszintre, ahol az emberek szépek, egészségesek, napbarnítottak... Ahogy a tévében látta.

Na, és persze arról sem beszélt az anyjának, hogy hetek óta nem a munkahelyére sietett reggelként, hanem az „aknához”. Az „aknához”, ahol a napszintiek szemete lezúdul a földalatti szintekre. Az „aknához”, ahol minden flakonért, kupakért, papírdarabért, fémdobozért és mindenféle más hasznosítható vacakért meg kellett verekedni a többiekkel. A többiekkel, akik ugyanolyan éhesek, durvák, és valahonnan kirúgottak voltak, mint Liv.

Esténként, miután szétválogatta és eladta az aznapi zsákmányát, zsákként zuhant az ágyába. Nem is nagyon hiányzott a tévéje, amit eladott, hogy az árát befizesse a bankszámlájára. Reménykedett benne, hogy előbb-utóbb valahová felveszik. Akkor pedig a számláján ott kell lennie a tíz napos kaució összegnek.

Úgy tervezte, hogy anyjának majd csak akkor meséli el, hogy új helyen dolgozik, ha szerencsésen átvészelte ezt a rázós tíz napot.

Liv már nagyon szédült, amikor végre hirtelen elsötétült a terem. A nagy zaj miatt nem hanggal jelezték az ebédidő kezdetét, hanem egyszerűen lekapcsolták a világítást. Azt biztos, hogy mindenki észreveszi.

A mennyezeten végigfutó fénycsövek elsötétültek, és csak a folyosóról szűrődött be annyi fény, hogy az eddig gépiesen taposó lányok kitaláljanak a prések és a kartondobozok közül. Mire Liv kitámaszkodott a széles folyosóra, a lányok már minden automatát megszálltak. Liv most nem válogatott, beállt a legközelebbi sorba.

Teljesen mindegy, mi van az automatában, csak kaja legyen! – gondolta.

De nem volt szerencséje. Az automatában tonhalas szendvicsek voltak. Liv utálta a tonhalat... De nagyon éhes volt.

Letépte a celofánt a szendvicsről. Szétnyitotta a zsemlet és a celofánnal óvatosan megfogta a halszeletet. Nagy nehezen kioperálta, és a szemetesbe dobta.

Egy árva zsemle, némi majonézzel... – gondolta. Hát ezzel nem húzom ki estig.

Undorral majszolta a tonhalszagú zsemlet, és beállt egy másik sorba, ahol végre hozzájutott egy hot-doghoz.

Majszolás és sorban állás közben egy beszélgetésre lett figyelmes.

– A lusta-dög napszintiek miért nem tudják levenni a kupakot, és egyenesen a présbe dobni a flakont? – nyafogott az egyik sorban álló lány.

– Te nem kicsit vagy ám hülye... – fordult hátra az előtte álló.

– Miért? – kérdezte a nyafogós.

– Persze, meg lehetne oldani, hogy odafönt kupaktalanítsák és préseljék a flakonokat. Csak szervezés kérdése. De akkor nekünk nem lenne munkahelyünk... Te liba!

A lányok lassan befejezték az ebédet. Az eldobható poharakat és tányérokat beledobálták egy kartondobozba és elkezdtek az újra kivilágított munkaterem felé lépegetni. Bemenni nem tudtak, csak az ajtónál toporogtak, mert a dobozhordó fiúk még nem végeztek. Zörgő kerekű kis targoncáikkal még mindig ki-be járkáltak.

Liv gyorsan elrohant a mosdóba és azon bosszankodott, hogy nem volt ideje szóba elegyedni senkivel.

A mosdóból jövet még gyorsan megivott egy üdítőt. Végre enyhült a szédülése. Éppen zsebre akarta tenni az üdítő poharat, amikor egy vörös hajú lány rákiabált;

– Hülye vagy? Ha meglátja a főnök-asszony, egyből kirúg!

– Ezért? – vette elő a poharat a zsebéből Liv. – Ez egy eldobható pohár... Benne van az üdítő árában.

– Az hát! – pattogott tovább a vörös hajú. – Oda dobd be! – mutatott a kartondobozra.

Liv bedobta... Nem akart balhét...

– A szarevők... – jegyezte meg egy fakó hajú lány csendesén. – Még ezt is összegyűjtik és eladják.

– Te csak ne szarevőzz! – emelte fel a hangját a vörös hajú.

– Te is épp olyan eldobható vagy, mint ez a pohár!

– Eldobható... Hát persze... – gondolta Liv és visszaült a taposós présgéphez.

Mortelhun

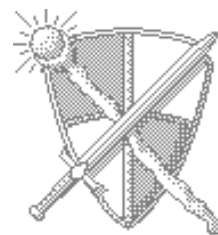
A Zöld férfi

A mohával borított kis zongora talán mindig is ott állt az erdő közepén, a komor fák árnyékában, kényelmesen elhelyezkedve a sűrű aljnövény szőnyegen. Hogy miként került oda, az rejtély volt. Amit a helyiek biztosan tudtak, az az volt, hogy már dédpapáik idejében is ott állt a hangszer, akik azt mesélték, hogy már az ő ük-papáik idejében is ugyanúgy és ugyanott birtokolta a fák által hagyott talpalatnyi zöldet a zongora. Ahogy évről évre egyre jobban és jobban benőtte a természet a hangszert és környékét, az embereknek úgy volt egyre nehezebb megközelíteni azt. Bár az igazsághoz hozzátartozik, hogy ezt nem is tették szívesen.

Rebesgették, a mohával borított zongora közelében néha baljószerűen suttoztak a fák, néha árnyakat láttak ott elszunnyadni,

néha pedig mintha vékony, gyermeki ének szűrődött volna ki a sűrű lombok közül. Amiben mindenki biztos volt, hogy minden teliholdkor valaki vagy valami játszott a zongorán. Azokon az éjeiken a hangszer lágy, bájoló hangja messze szállt a fák felett, és eljutott minden környező kis tanyára, és a szomszédos kisváros utcáit is bejárta. Ilyenkor volt, aki kiült a kertjébe és megigézve hallgatta a dallamokat, de volt olyan is, aki bezárkózott a szobájába és egész éjjel Istenhez imádkozott, hogy hallgattassa el eme földöntúli hangokat.

Történt egyik nap, hogy egy csapatnyi kisgyermek kiment játszani az erdőbe, mint már annyiszor. Estére egy kivételével mind hazaértek. Amikor a szülők faggatózni kezdtek, hogy mi történt, elmesélték, hogy az egyikük, a kis Frank felettébb kíváncsi

volt, és megközelítette a zongorát, erről lebeszélni nem tudták, bárhogyan is kérlelték, ne tegye. Aztán csak egy sikolyt hallottak és más semmit. Estig keresték őt, aztán hazatértek rettegve a szülői büntetéstől.

A kisváros lakói felbőszültek. Kaszát, kapát, fejszét, fűrészt és fáklyát ragadtak, hogy elégtételt vegyenek a hangszeren és az erdőn, mely elvette a gyermeket. A polgármester és a pap vezette a tömeget. Haragosan vonultak az éjszakában, és ha nehezen is, de átverekedtek magukat a sűrű növényzeten. Hosszan keresgéltek, ám a gyermeket nem találták meg. Fejükbe vették, hogy elragadta a kis Frankot a természet. Mi más is történhetett volna? A zongorát hibáztatták persze, a pap Isten nevében bosszút hirdetett. Ennek hatására az emberek ész nélkül estek neki a hangszernek, s az recsegett-ropogott az ütések súlya alatt, miközben a környező fákat is elkezdték kivágni a bosszúra éhes polgárok. Mikor a zongora már csak egy nagy halom összetört alkatrészt volt csupán, felgyújtották azt a kivágott fákkal együtt. Pusztítottak serényen. Hajnalig tartott a vendetta.

Reggelre mind hazatértek, és miután elbúcsúztatták a kisfiút, tort és egyben örömmünnetet ültek. Folyt a bor és a pálinka, nyáron forogtak az ökrök, és az emberek fékevesztetten közösültek a kék ég alatt. Megkönnyebbült mindenki, hogy vége van. Éjszaka aludni tértek mind a győzelem és az orgia mámorával. Ám a természet nem az a fajta, ki hagyja magát megtiporni. Ahogy elcsendesedett a kisváros, erős szél kezdett fújni a rengeteg felől, és mint egy bariton kórus, mormogni kezdtek a fák, és ősi kelta nyelven a Zöld férfi nevét suttogták. A házakon indák szökkentek, s a tetőkön vastag moha sarjadt. Az indák, melyek

a házak falán szökkentek, kifeszítették az ablakokat s körbefonták az ágyakat, rajtuk az emberekkel. Azok sikoltottak volna, de nem tudtak, hiszen a zöld növényzet betömte a szájukat, s szorította torkukat. Ekkor farkasok és más ragadozók tűntek fel az erdőből, és betörvén a házak ajtajain vérengzésbe kezdtek, szétépték a magatehetetlen embereket, belőlük lakmároztak.

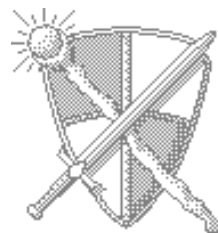
Midőn a felhők eltűntek az égről, a telihold fényében egy magányos férfi sétált be a kisvárosba. Bőre színe smaragd volt, hosszú szakállába növények fonódtak, ruháját gomba s toboz fedte, nyakában áfonyából font ékszer díszelgett. Egyik kezében a kis Frankot tartotta, ki élt, s kit ő mentett meg a fulladástól a kis erdei patakban, míg a másik kezében kiélezett vaddisznó-agyart szorongatott. Mert, hogy a természet nem elvett, hanem megóvott. A kis Frank egy patakba esett bele, ekkor sikoltott, ám a fák indái addig megtartották a víz felszínén, míg a Zöld férfi ki nem tudta menteni. Viszont hála helyett pusztítás járt köszönetül.

A Zöld férfi házról házra járva besegített ott, hol a vadállatok fél munkát végeztek, majd lassan visszasétált az erdőbe karján a gyermekkel, ki immáron árva lett.

Mire a nap felkelt, csend borult a városra, életnek jelét nem adta többé. Az odavezető utakat még az éj folyamán belepte a gaz, s oly sűrű és hatalmas vadon nőtt körülötte, hogy még csak a létezését is elfelejtették a szomszédos falvak lakói, és azt is, hogy ott valaha egy városka állott. Manapság, ha túrázók járnak arra, ösztönösen kerülnek a helyet, ám ha kellően csendes a pagony és telihold világít, mondják, valahol a távolban egy zongora zenél nekik.

n13

Dana és az élet nagy kérdései

Dana gondosan kisminkelte csinos, kis pofiját, majd felragasztotta a műszempilláit. Belebújt az előre odakészített, mélyen dekoltált, csipkés hálóingébe, majd gondosan elrendezte a láncszoba háttérét. Igen, az óriás rózsaszín plüssmackót még két centire balra, az ezüst színű puffot meg közelebb az ágyhoz. Így tökéletes. Előkapta a szelfibotot, majd egy gyors igazítás. Ujjával beletúrt, és összekoccolta dús, lencsőke haját. Vastag, vörös ajkával kéjesen csücsörített. Gyorsan lőtt pár szelfit, aztán belemerült az elkészült fényképek tanulmányozásába. Hosszasan töprengett, míg a végén dűlőre jutott. Kiválasztotta a legsikerültebbeket, és pár kattintással feltöltötte őket az éppen divatos közösségi oldalra. A képek alá megjegyzésben azt írta: Átlagos hétfő reggel. Ó, de uncsi... Azonnal kapott három lájkot és egy obszcén bejegyzést. Ezek most egész jól sikerültek – gondolta boldogan.

Hirtelen hatalmas dörgés és villámlás közepette egy fiatal fiú jelent meg a szoba közepén, miközben, mintegy a teátrális belépő aláfestéseként Bach D-moll toccata és fúgájának kezdő akkordjai csendültek fel.

A fiú húsz év körüli lehetett, és egy krémszínű, testhez simuló kezeslábast viselt. Messziről olyan hatást keltett, mintha teljesen meztelen lenne.

– VIM vagyok – mutatkozott be az idegen. – Azért jöttem, hogy az élet nagy kérdéseire válaszoljak.

– VIM, mint a sűrűlőszer? – kerekedett el Dana szeme.

– VIM, mint a Végtelen Intelligencia Megtestesülése – húzta el a száját az idegen és lassan járkálni kezdett a kellemesen ízléstelelen hálószobában.

– Hé, nem te voltál a Villában? Tudod, akit a múlt héten kiszavaztak.

A fiú tagadólag megrázta a fejét.

– Akkor már tudom, te vagy az énekes abban az új hiphop zenekarban, a Nyálhőrcsögökben.

– VIM vagyok – mondta szárazon VIM.

– Oké, már mondtad, csak azt hittem, ez valami beugratós, kandi kamerás műsor – mondta durcásan Dana, és csalódottan lebiggyesztette a száját.

Pár másodpercig mindketten hallgattak, majd Dana törte meg a csendet.

– Miért sántikálsz? – kérdezte kíváncsian.

– Azért, mert az egyik lábam rövidebb. Apró tervezési hiba. Néha előfordul. Egy az egymilliárdhoz. Tudod, az Élet nem igazságos.

– Már hogyne lenne az – vitakozott a szöszi. – Nézd a jó oldalt, amennyivel rövidebb az egyik, annyiival hosszabb a másik.

– Megejtő logika... – ráncolta a homlokát VIM, majd gyorsan hozzátette. – Hamarosan lejár az időm, kérdezz, hogy válaszolhassak.

Dana habozott, majd kibökte.

– Ha te vagy a végtelen intelligencia, miért pont így nézel ki? Mármint ilyen kis nyikhaj kölyök, buzis, testre tapadó futóruhában?

– Csak te látsz ilyennek. Azért ezt a formát vettem fel, mert ez az az alak, ami benned a legnagyobb bizalmat kelti.

Dana érezte, hogy VIM igazat mond. Hamarjában nem is tudta, mit kérdezzen. Szerette volna megtudni, mennyire lesz irigy Daisy barátnője, ha megnézi az új képeket, vagy össze fog-e jönni azzal a magas, jóképű focistával, akivel a múlt héten ismerkedett meg, de zavarban volt, ezért csak annyit tudott kinyögni.

– Fog esni holnap a hó?

– Nem fog. Egész héten az évszakhoz képest enyhe lesz az idő.

– VIM rosszállóan csóválta a fejét. – Szeretnéd, hogy elmagyarázzam a gravitáció mibenlétét? Vagy, hogy miért cserélődnek fel a Föld mágneses pólusai százezer évenként? Netalán azt, hogy melyik a legközelebbi galaxis, ahol értelmes lények élnek? Nem vagy kíváncsi, hogy építették fel a gízai nagy piramist?

– Á, nem! Inkább az mondd meg, nyertem-e a hatoslottót?

– Nem nyertél. Bár ennyi erővel kérdezhetted volna a következő heti nyerőszámokat is.

– Tényleg? – derült fel a lány arca. – Azt is lehet? Akkor mondd el, léci!

– Erre sajnos már nem válaszolhatok. Lejárt az időm, mennem kell. Tudod, ma még sokan várnak a válaszokra. Hasznosítsd bölcsen, amit ma tőlem hallottál!

Ősöreg, hetvenes évekbeli musical csendült fel, és a füstös hangú énekes teli torokból rákezdte:

„Once upon a looking for Donna time

There was a sixteen year old virgin

Oh Donna oh oh Donna oh oh oh

Looking for my Donna”

Aztán egy ismételt égzengés, villámlás kíséretében a Végtelen Intelligencia Megvalósulása nyomtalanul eltűnt.

Dana, a szőke nő, nem érzett csalódást. Arra gondolt, itt volt ez a végtelen izé, aki olyan okosnak hiszi magát, meg dzsanázik itt a baromságairól, pedig még a séróját se tudja rendesen belőni. Hab a tortán, még a műszere is aprócska.

Dana unottan a kezébe vette az okostelefonját, és újra a közösségi oldalon lévő képeit kezdte elmélyülten tanulmányozni, amiket időközben rengetegen meglájkoltak.

Cat_

Szép hagyományaink

Tudjátok, mennyi benzin kell egy templom felgyújtásához? Kurvasok. Majd' meggebedek, mire lehúzkodom az összes kancát a platóról, és szétlocsolom az anyagot az ácsolat tövében. Ennyi liter, annyi kilométer, iksz maximális sebesség mínusz a kátyúk. Kiszámoltam: össze kell dőlnie az épületnek, mire ideér a tűzoltóbrigád a szomszéd városból, különben szart sem ér az egész.

Megvártam, amíg bealkonyul. Végre elhúzta a belét a sztahnovista Dzsoni, viszont még nem folyik ki a szemem az erőltetéstől. Tettem be zseblámpát, de nem kattintottam fel, nehogy rám hívják a zsernyákokat, amikor a kertben motozok, mint egy reteknagy sündisznó. Üres benzineskannák szerteszét, a zsemben egy stukker, nem éppen jó kombináció. Ha bevisznek, nem tudom elvégezni a feladatomat, és akkor a jó ég irtalmazzon mindenkinek.

Véletlen! Nem kell bedőlni minden baromságnak. De de de, hallottam a tévébe'. A főnök tutira ránk akarja verni! Ilyeneket mondtak a melósok, amikor Jegenyét kupán vágta egy gerenda, azt' meghalt. Akkor se hallgattak az öreg Félkezűre, dehogy. Pedig én a nyomorék kezemmel már akkor kevertem a maltert, amikor ezek még a pelenkába csináltak.

Mire kitűzték azt a csokor gázt a tákolmány tetejére, már három halottunk volt. Még hogy bokrétaünnep, édes faszom! Feró kezdte a sort, három emeletnyit zuhant, aztán az egyik talicskás kölyköt csapta agyon az áram. Utána következett Jegénye. Három, az már valami. A főnöknek persze mindre van magyarázata, hogy így nem tartották be a munkvédelmet, meg úgy anyaghibás volt a biztoskötél. Persze...

Tuti, ami zihér, a plébános Isten áldását kérte a templomára. Hát, Istennek ehhez semmi köze.

A kakast két hete hoztam ki, miután beomlott a támfal. Egy közeli udvarból loptam. Cseszettül verdesett szegény pára, amikor kirántottam a zsákból, nem volt könnyű lefognom a roki kezemmel. Gyorsan kell vágni, nehogy rikoltson, aztán végigfolytatni a véré a küszöbön, mutatta régen apám. Rohadtul utálom ezt, de meg kellett lenni, aminek meg kellett lenni.

Csak hogy nem használt. Már másnap meglelt az újabb áldozat; Janó billent bele az alapozógödörbe. Ha máshogy esik, megússza pár kék folttal, de csak nyekk, és ennyi volt.

Szóval, maradt a B-terv. A főnök feleségére esett a választásom, arra a tepsisegű háziasárcányra. Az ő nyakát nem kellett elvágnom, még élt, amikor bevonszoltam a fülkébe, és elkezdtem befalazni, de úgy sejtem, utána már nem sokáig. Elég vodkát benyakalt a szerencsétlen, hogy szépen elaludjon bent, és áthorkolja magát a másvilágra. Nem bírtam a nőszemélyt, de nem vette volna be a gyomrom, ha szenved. Borzasztó volt, de meg kellett lenni, aminek meg kellett lenni.

Majd' egy hétig nem történt semmi, csak a főnök lett egyre idegeesebb, hogy a zsaruk nem találják az asszonyát. Azt hittem, végre fellélegezhetünk. Aztán megrepedt a karzatfödém, és egy betonarab betörte a másik talicskás kölyök fejét.

Én pedig már tudom, hogy ennek a szellemnek a falu összes kakasa és asszonya sem elég.

Rogyadozik az ácsolat, de a templomnak még baromira templomformája van. Össze kell omlania. Omolj már le, az istenit!

Remélem, megtaláljátok a firkálmányom, amiben figyelmeztetek benneteket, hogy ide a bűdös életbe' többet ne építkeztek.

Hallom a szirénák hangját, már a falu határában járnak. Előszedem a stukkert, és felkészülök.

Anonymus R. Chynewa

A fürdőszobatükör

Még kamasz koromban, úgy tizenhat-tizenhét éves, ha lehettem, rengeteg kísérteties történetet meséltünk egymásnak. Már ahogy az a tinédzserek között lenni szokott, téma volt a parapszichológia, akupunktúra, mágia, voodoo, épp úgy, mint szellemidézés, UFO-k, meg miegymás..., asztaltáncoltatás, teszem azt...

Az ilyen „mesemondós” alkalmak egyikén hallottam egyik barátomtól, kinek neve a story szempontjából teljesen mellékes, (TF), egy érdekes módszert. Módszert arra, hogy beszélgetés céljából megidézzük a Sátánt, vagy egy gonosz szellemet, vagy akár magunk gonoszabbik részét...

A „szeánsz” lényegében igen egyszerű, mindössze annyit kell tennünk, hogy pontban éjfélkor egy nem egész alakos tükör elé kell állnunk, lehetőleg majdnem teljes sötétségben, és egyedül, s másfél percig mozdulatlanul, rezzenetlen szempillákkal kell merednünk saját tükörképünkre. Akkor aztán az a bizonyos tükörkép megmozdul, s már beszélgethetünk is az „alannyal”.

No, mondhatom, a kísérlet egyszerűsége nagyon felizgatott, s elhatároztam, amint hazaérek, nyomban ki is próbálom...

Nem egész alakos tükrünk csak a fürdőszobában volt. Édesanyám az éjszakai előadásra ment a moziba, a legújabb udvarlójával, úgyhogy attól sem kellett tartanom, hogy valahogy „lebukok”. Vártam éjfél előtt két percig, majd beléptem, s magamra csuktam a fürdő ajtaját, hogy csak az ajtó alatti résen keresztül szivárgott be némi fény. Nyomban a tükör elé álltam, s belekezdtem a „kísérletbe”. Megközelítőleg két percig meredtem tükörképemre, ám az semminemű hajlandóságot nem mutatott az önálló életre kelésre.

Aztán, úgy éjfél után egy perccel, valami megváltozott. Mikor feltűnt, már nem tudtam volna megmondani, mióta mered rám rosszindulatú, vörös fénnel izzó szemű, saját tükörképem! Határozottan magamat láttam, de mégis, valahogy... MÁST. A vér valósággal megfagyott ereimben, s úgy döntöttem, megszakítom a szeánszt. Ám ekkor a képmás megszólalt, s én tudtam, elvesztem. Örökre. Végérvényesen.

Csak ennyit mondott:

– VÉGRE...! MI TARTOTT ILYEN SOKÁIG?!

Rémülten, és bénultan figyeltem, amint tükörképem lassan felemeli karjait, s tenyerét a tükör lapjának nyomja a túloldalról. Aztán két kézfeje áthatolt az üvegen, s jeges ujjai lassan torkomra kulcsolódtak... majd minden elsötétült.

Egy mozdulattal eltörtem saját gyenge utánzatom nyakcsigolyáit, majd átrántottam saját oldalamra. Egy percnyi időm sem volt, az átjáró bármelyik pillanatban bezárulhatott... Villámgyors tigrisbuckfencsel vetődtem át a tükrön, ám így is majdnem elkéstem; a lábfejem még a túloldalon volt, mikor a kapu bezárult. Ám különösebb problémával nem járt a dolog, csak a fürdőszobatükör tört össze.

Ekkor a bejárati ajtó felől kulcszörgés zaja hallatszott.

Egy női hang!

– Kisfiam, megjöttem! Fönt vagy még?

– Itt vagyok, mama, a fürdőszobában!

– Jól vagy, Rudy? Olyan furcsa a hangod.

– Persze, csak történt egy kis BALESET...

MEGJELENT - AZ UTOLSÓ DÖNTÉS

Képzeliük el, hogy a világűrűből a Földre érkezik egy addig teljesen ismeretlen, halálos vírus, amely az emberiség kipusztulásával fenyeget...

No, várjunk csak! Már nem kell ezt elképzelnünk. Megtették helyettünk e kötet novelláinak írói.

Vannak itt űrből érkező idegen, intelligens lények, amelyek leigázzák a Föld népeit, és itt még bizony az influenza sem áll a mi oldalunkra.

Olyan fenyegetésekkel is szembe kell néznie az emberiségnek, amelyek eredete a túlélők számára ismeretlen. De néha a hit segít. Nem feltétlenül egy felsőbbrendű lénybe, hanem akár a magunkba, vagy az emberiség maradványába vetett hit.

Azért felbukkan itt a sötét oldal is. Úgy tűnik, néhány novella írója úgy véli, hogy a legrosszabb időket is még rosszabbá tudjuk tenni irigységgel, kapzsisággal, önzéssel, és számos más rossz tulajdonságunkkal. Néha még akkor is, ha tényleg jót szeretnénk cselekedni.

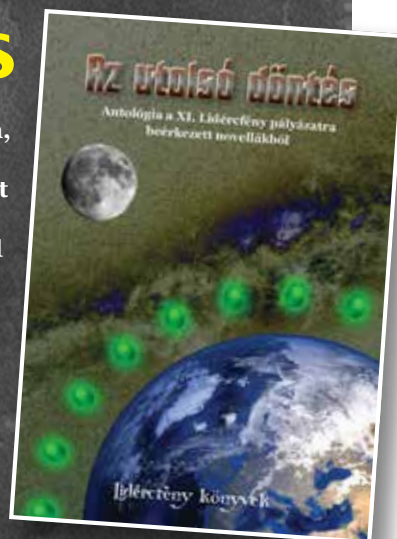
Kötetünk főszereplői azonban meglátják a reményt, akármilyen halványan pislákol is.

A szürke hétköznapiakból való kikapcsolódás közben befuthatunk magvas gondolatokba is. Az írók időnként szándékosan nyitva hagyják megfogalmazott kérdéseiket, hogy az olvasó tovább szöhesse az ott megkezdett szálakat.

Felbukkan az örök kérdés is: vajon mi végre is vagyunk mi ezen a világon? Egyáltalán valóságos-e bármi is, ami körülvesz bennünket, és honnan tudhatnánk, ha nem?

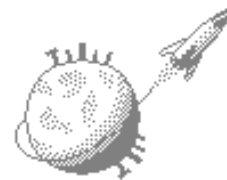
Mint látható, kötetünk alkotói széles spektrumát mutatják be az általunk felvetett témának, mi több, számos dolgot hozzászólnak. Jó szívvel ajánljuk hát azoknak is, akik az akciódúsabb, poszt-apokaliptikusabb világokat kedvelik, de azok is találhatnak benne gyöngyszemeket, akik a magvasabb, mögöttes gondolatokat tartalmazó sci-fi történeteket preferálják.

A kötet ingyenesen, több elektronikus formában is letölthető innen: <https://konyvek.lidercfeny.hu>

Ebenezer

Kidoshenshi 4/1.

1.

A két mattfekete, impulzusrotoros Karasu harci helikopter alig hallható zúgással szelte a Nagy Rengés után egyszerűen csak Új-Tokiónak nevezett város egyik gyéren lakott kerületének légterét a kora esti szürkületben.

– Három perc, és belépünk a 173-as zónába. Néma üzemmódra készülj!

A pilóta ujjával megérintett néhány gombot, mire halvány fények gyúltak ki a műszerfalon, jelezvén, hogy a hajtóművek készen állnak a lopakodómódra. A gépek lassú ívben kanyarodva enyhén balra dőltek, és ereszkedni kezdtek a toronyházak lekopott tetőire felé.

– Központ, behatolunk a célterületre. Néma üzemmód aktiválva.

– Vettem, sok szerencsét!

A pilóta lágyan megpöckölt egy kapcsolót, és egyszerre minden zaj elült a gép körül, olyan volt, mintha egy hatalmas, fekete madár szállt volna kiterjesztett szárnyaival. A másik helikopter követte a parancsot, és a páros teljesen némán hasította a lehűlt levegőt.

Rayuku parancsnok az ívelt monitort pásztázó megfigyelőre nézett, és megkocogtatta a vállát.

– Még nem látom őket, uram – szólt suttogva a katona, de nem nézett fel a képernyőről.

– Csökkentse a magasságot és a sebességet!

A pilóta bólintott, lazán előretolta a botkormányt, és a nesztelenül repülő járművek besüllyedtek az alig lakott épületek közé, hogy fekete árnyakként suhanjanak a koszos ablakok előtt. Lágyan manővereztek a málló falú felhőkarcolók között, közben a parancsnok türelmetlen pillantásokat vetett a megfigyelőre.

– Megvan három, irány 19, 25. Háromszáztíz méter, uram.

– Három? – kérdezte Rayuku enyhe idegességgel a hangjában.

– A reikon szerint nyolcan jönnek.

– Keresem őket, uram.

– Lassítson! – szólt a pilótának a parancsnok.

A helikopterek már szinte lebegtek az egyre sötétedő levegőben, olyan lassan kúsztak előre.

– Megvan a másik öt, uram – jelentette a megfigyelő. – Irány 47, 12, távolság nyolcszázhatvan méter.

A parancsnok biccentett.

– Karasu kettő, menjen az ötös csoport felé, mi megyünk a hármashoz!

A másik gép élesen elfordult, és eltűnt egy irodaépület rozdabarna betontömege mögött. A vezérgép lassan lejjebb ereszkedett a napnyugta után érvényben lévő kijárási tilalom miatt üresen feszülő utca felé, miközben óvatosan közelített a megfigyelő által adott koordinátákhoz.

– Az lesz ott, a Nitomi-torony – állapította meg fojtott hangon a pilóta, és előremutatott egy hegyes tűre emlékeztető formájú épületre.

– Hol vannak?

Halovány villanások jelezték, hogy a megfigyelő felbontást váltott a monitorán.

– Kilencedik emelet, és lassan haladnak felfelé.

– Fenébe – morogta Rayuku –, akkor vigyen inkább a tetőre, Sakku! Civilek?

– Csak a huszadik emeletig vannak az irodák, de már senki sincs itt, uram.

A gép enyhén megbillent, majd engedelmesen emelkedni kezdett a toronyház teteje felé, és pár pillanat múlva már zajtalanul függött a magasban, a ház fölött.

– Indulás!

A helikopter ajtója nesztelenül félresiklottak, két-két kötél hullott alá, amelyen azonnal négy fegyveres alak csúszott le a betontetőre. Amint leértek, defenzív formába rendeződtek, majd megvárták, míg a gép eltávolodik tőlük.

– Célpontok a tizenhatodik emelet északi szárnyában. Behatolás! – hallották a parancsnok hangját a sisakjukban.

A négy senshi futólépésben haladt végig a tetőn, egyikük óvatossan felnyitotta az acél csapóajtót, majd egymás után bemásztak a központi lépcsőházba.

– Státusz? – kérdezte Rayuku.

– Még nem vették észre őket, uram – jelentette a megfigyelő.

A parancsnok bólintott.

– Jók vagyunk, kövessék a holotérképet!

A katonák sisakkijelzőjén halványsárga színben ott derengett a Nitomi-torony szerkezeti vázlata, a liftekkel, lépcsőkel, szobákkal, de még a szellőzőjáratok és a csőhálózat vonalai is, rávetítve az infraérzékelő által közvetített képre. Az egyik senshi gyors kézjeleket adott, mire két társa guggolva előre osont a lépcsőn lefelé, nyomukban a másik két katonával. Összeszokottan és nesztelenül surrantak előre, nem kihagyva egyetlen sötét sarokot vagy beugrót sem.

– Tizenhetedik emelet – súgta a megfigyelő –, a célpontok tovább haladnak felfelé.

– Hamarosan észlelni fogják őket – jegyezte meg a parancsnok –, legyenek éberek!

A katonák szorosabbra fogták fegyvereiket, és ha lehet, még körültekintőbben araszoltak előre. Huszonegy, mutatta egy pirosan felfestett jel az emeletszámot a félhomályos lépcsőházban. A vezető megálljt intett, majd újabb kézmozdulattal jelezte, hogy ezen a szinten mennek be, az északi szárny felé osonnak, és bevárják a célpontokat. Társai nyugtázták a parancsot, és egyesével belopakodtak a gyéren megvilágított folyosóra. A modern, ám mára teljesen lepusztult folyosón csak elvétve égtek a lámpák, rövid szakaszokat erős fényben fürdetve, hosszabb részeket pedig teljes sötétségben hagyva.

– Huszonegy – jött a megfigyelő visszafojtott suttogása.

Három senshi villámgyorsan fedezékbe húzódott egy tartóoszlop, egy üres virágállvány vagy egy tűzcsap mögött, ám az egyiküknek nem jutott rejtékhely. A katona ezért görnyedt testtartásban előreszaladt, és véletlenszerűen megtaszított egy ajtót a bal oldalán, amely szolid csikorgással kinyílt. Nem habozott, bevette magát a sötétbe, de az ajtót résnyire hagyta. Éppen időben, mert az infraszenzorok elkezdtek kirajzolni az első célpont körvonalát.

A bíbor-feketés, rugalmas, ám mégis kemény bőré akumuru lassan közeledett a mennyezeten mászva. Nem volt túl kifejtett példány, nagyjából másfél méter hosszú lehetett, kezei és lábai pengeéles karmokban végződtek. Hozzávetőlegesen humanoid formája volt, ám testfelépítése alkalmazkodott a négy végtagon való haladáshoz, ezért nyaka kissé megnyúlt, gerince enyhén meggörnyedt, ugyanakkor az egész teremtmény valami megfoghatatlanul torz, inkább undort keltő látványt nyújtott. Bár most a lény óvatosan szaglászva nyomult előre, rendkívül izmos végtagjaival elképesztően gyorsan tudott mászni, ha kellett. Az első akumuru váratlanul megtorpant, és hegyes fogakkal telerakott

száját kinyitva, halk, sziszegő torokhangot adott ki. Pár másodpercig mereven állt, majd ismét megindult, nyomában két másik lénnel. A némán várakozó katonák lassan lejjebb hajtották fejüket, és a fegyvereik célzóberendezéseibe néztek. Az elektronikával támogatott optika kitűnő képet adott a három célpontról, ahogy azok gyanútlanul közeledtek. Egyikük minden nehézség nélkül a bal oldali falon mászott, közel a plafonhoz. Amikor úgy öt-hat méternyire értek a lesben álló katonáktól, a vezető felkiáltott:

– Tűz!

A három, elektromos töltéssel gyorsított, apró robbanófejes lövedéket kilövő fegyver szinte egyszerre szólalt meg, halálhozó töltetüket egyenesen a szörnyetek felé repítve.

Vagy hat blokkal arrébb a Karasu Kettő helikopter négy katonája is sikerrel cserkészte be a célpontjait egy órák óta bezárt, és így teljesen néptelen üzletközpontban. Helyzetüket azonban bonyolította, hogy az öt lény szétvált: kettő elindult az alagsorba, három pedig az üzletház első emeleti galériáján állt meg. Ennek megfelelően a négy senshi is két csoportra oszlott; Akibo és Kinetsu hadnagyoknak jutott az emelet, amelyet nesztelenül lopakodva közelítettek meg a megdermedt mozgólépcsőn át.

– Huszonkét méter után elágazás, célpontok balra – hallották sisakjukban a megfigyelőjüket.

Fegyvereiket előreszegezve, óvatosan araszoltak előre a kereszteződésig, majd a sarokra érve meglapultak. Akibo gyorsan belesett a folyosóba, a lények éppen háttal voltak nekik az egyik édességüzlet kirakata előtt szaglászva. A senshi intett társának, hogy kövesse, és mindketten szinte lábujjhegyen közeledtek a célpontok felé, Akibo kissé előrébb. Nem ez volt az első bevetésük az akumuruk ellen, pontosan tudták, hogy bár nagyon rosszul látnak, hallásuk, illetve szaglásuk kifinomult, és a legapróbb rezgéseket is érzik a talajon.

Minden körülménytől manőver ellenére azonban valami történhetett, mert az egyik lény hirtelen feléjük fordult, majd éles, kerregő hang szakadt ki a torkán. Mindhárman egy szempillantás alatt a katonák felé iramodtak: egyikük a padlón, másikuk az oszlopokon ugrálva, a harmadik pedig a plafonon közeledett. Akibo megpróbált röviden célozni a legközelebbire, és meghúzta a fegyvere ravaszát, ám minden lövedéke a vadul ficákoló lény mellett csapódott be a falba, kirakatüvegbe vagy betonoszlopba. A következő pillanatban a három fenevad lecsapott rá, és karmaikkal, fogaikkal másodpercek alatt darabokra szaggatták a tehetetlen férfit.

Kinetsu elborzadva szemlélte a jelenetet, és bár látott már ilyen tragédiát, még sosem ennyire közvetlen közléről. Dübörgő lépteivel mit sem törődve, visszazaladt a kereszteződésbe, jobbra fordult, és a mozgólépcső felé száguldott. Útközben megpillantott egy beugrót, amely egy üresen álló üzlethelyiség ajtaja volt, oda vetette be magát.

– Akibo halott, erősítést kérek! – kiáltotta a mikrofonba.

Hasra vágta magát, és a hideg padlón feküdve, stabil fegyverrel célba vette a folyosót, ahonnan a három akumurát várta. Érezte, ahogy tarkóján feláll a szőr, és verejtékcseppek születnek a homlokán. A szeme sarkából mozgást látott, amit egy pillanatra nem is vett komolyan, hiszen a helyiség belsejéből jött, ahová a holotérkép szerint nem lehetett bejutni a folyosóról, vagyis célpont nem lehetett ott. Miután újra észlelte az elmosódott körvonalat, kénytelen volt odatesni. Egy másodpercre a szíve is megállt. Az üres üzlet hátsó részéből egy fiatal, talán kamaszkorú, angyalian szép lány közelített felé pár ujjnyival a padló fölött lépkedve.

– Mit keresel itt? Vissza, vissza! – üvöltötte Kinetsu, ám a hosszú, fehér hajú lány ügyet sem vetett rá.

Határozott, ugyanakkor légies mozdulatokkal átlépett felette, kifordult a folyosóra, amelyre éppen ekkor rontott be a három akumuru.

– Vissza! – próbálkozott még egyszer a senshi, de hasztalanul.

A bő, kék inget és ugyanilyen kék szoknyát viselő jelenés ránézett, ajkai láthatóan szavakat formáztak, ám Kinetsu nem hallott semmit. Ám a fejében egy tisztán csengő, komoly női hang szólalt meg:

– Te vagy a kiválasztott, aki véget vet ennek.

A három gonoszán vicsgorgó lény eközben kíméletlenül előre lendült, de a lány sem volt rest. Ahogy egyenesen feléjük indult, két kezéből két, vörös fénnel izzó penge csúszott elő, majd egy akrobatikus manőverrel felszaladt a vékony kirakatüvegre, elrugaszkodott, és a levegőben megpördülve lesújtott az egyik teremtményre. Az akumuru rémisztő sikítást hallatott, zöldes vére hosszú ívben fröccsent az üvegre és a falra, ám a lány szinte éteri testén akadálytalanul haladt át. Kinetsu annyira megdöbben, hogy továbbra is megdermedve hasalt, löni sem volt képes.

A másik lény a támadójukra ugrott, ám úgy zuhant át rajta, mintha semmi sem lett volna ott, ahol a lány éppen állt. A pengék újra felvillantak, a kamasz bámulatosan precíz mozdulattal előreszúrt, egyenesen a szörnyeteg torkában dobogó szívébe. Az utolsó akumuru mély morgást okádva szemlélte társai gyilkosát a plafonról. Talán azt hitte, a könnyedén mozgó lány ott nem érheti el, ám az egyetlen ugrással maga is a mennyezeten termett, hogy az újból felizzó pengéket vadul megpörgetve szétzabdalja a lény pofáját. A tehetetlen test a folyosóra zuhant, a lány pedig egy kecses mozdulattal landolt mellette. Még egy utolsó pillantást eresztett el a kikerekedett szemmel bámuló Kinetsu felé, miközben a pengék visszasiklottak a kezébe, majd pár szökkenéssel eltűnt a kereszteződésben. A férfi meg sem tudott moccanni a látványtól, még akkor is görcsösen markolta fegyverét a földön, amikor két társa felrohant a lépcsőn. Értetlenül bámultak a hasaló senshire, és a három, nyilvánvalóan nem lövedékektől szétmancangolt tetemre.

– Mi történt itt?

Kinetsu eleinte csak tátogott, majd alig hallhatóan kinyögte:

– Láttam egy tenshit, azt hiszem...

A másik két katona úgy meredt rá, mintha ők maguk is látták volna az iménti jelenetet.

2.

Egy reikon feladata nem merült ki abban, hogy képességeivel előre megmondja, hol, mikor és mennyi akumuru fog felbukkanni a tíz emelet magas, nagyfeszültségű szakaszokkal védett városfalon belül, hogy a harcosok időben odaérjenek és semlegesítsék őket. Ezen kívül részt vettek például meghallgatásokon, mint amilyenek éppen most Kinetsu hadnagy is megjelent, hogy részletesen beszámoljon az üzletházban történekről, különösképpen az állítólagos angyallal való találkozásáról. Ilyenkor a reikon egyfajta élő hazugságvizsgálóként funkcionált, természetfölötti képességei ugyanis csatlakozóként működtek neki, ha valaki nem az igazat mondta. Azt ugyan nem tudták, hogy mi a valóság, csak azt, hogy az illető hazudik, és ez éppen elegendő volt.

Ichirou őrnagy nyugodtan megtörölgette vékonykeretes szemüvegét, majd akkurátusan visszaigazította az orrára. Nyurga férfi volt, a hatvanas éveinek elején, kissé görnyedt tartással.

– Gondolom, hogy unja már, de még egyszer térjünk vissza a tenshivel történt találkozására, hadnagy! – mondta enyhén rekedtes hangon.

A senshi bólintott.

– Összefoglalom, de kérem, egészítse ki, ha valamit kifelejtene. Tehát, éppen az üresen álló üzlethelyiség ajtajában hasalt lóállásban, amikor az angyal a helyiség belsejében megjelent, majd pár ujjnyival a padló fölött lebegve megközelítette magát, átrepült Ön fölött, kiért a folyosóra, ahol aztán fegyvert vett elő, vagy az csak úgy megjelent a kezében, és az akumuruk felé rohant.

Az idős katona felnézett Kinetsura.

– Így volt, uram – felelte a hadnagy. – Azaz a folyosón állva rám nézett, mielőtt elindult a célpontok felé.

– Hmm... persze, ezt említette, bocsánat. Ez után a tenshi végzett a rémekkel, majd újra Önre nézett, és távozott.

– Igen, uram.

– Valami más, esetleg? – kérdezte az őrnagy enyhe kétkedéssel, miközben a szobában lévő harmadik személyre, a reikonra pillantott.

A médium kissé távolabb ült, hogy jelenléte ne legyen annyira tolatkodó. Egyenruhás, fiatal nő volt átlagos vonásokkal, ám Kinetsu a jelen helyzetben csak a meleg, sötétbarna szemeire tudott koncentrálni, amelyek őt fürkészték.

A férfi megrázta a fejét:

– Nem, uram.

Ichirou hátradőlt a kényelmesnek egyáltalán nem nevezhető széken, és újra a szemüvegét kezdte tisztogatni.

– Azzal ugye tisztában van, hogy a legtöbb ember szerint tenshik nem is léteznek, mindössze kitalált alakok?

Kinetsu nem tudta, mire akar az őrnagy kilyukadni, de bólintott.

– Nyilván arról is hallott már, hogy újkori történelmünk során mindössze csak úgy nagyjából egy maroknyi ember látott valamit, ami szerintünk egy tenshi volt? – mondta a szerintük szót kissé kihangsúlyozva.

– Igen, hallottam róla, uram.

– És azt tudta, hadnagy, hogy városfalakon belül soha, senki nem találkozott ilyen úgynevezett angyallal?

A hadnagy ezt nem tudta:

– Nem, uram, erről még nem hallottam.

Ichirou visszatette a szemüvegét, és egyenesen Kinetsura nézett.

– De azt, gondolom, hallotta, hogy ha fel is bukkannak valahol, sosem avatkoznak közbe semmilyen eseménybe?

A tenshi kezdte kényelmetlenül érezni magát a kemény széken, de nem akart megmoccanni.

– Ezt sem tudtam, uram – válaszolta kínálódva.

– Ezek után továbbra is úgy véli, hogy egy angyalt látott, hadnagy?

Kinetsu egyszerűen nem tudta, mit vár tőle az őrnagy. Talán, hogy vonja vissza a jelentését? Vagy hogy hazudjon? Feszült volt, és tudta, hogy Ichirou látja rajta a belső vívódást. Szinte érezte a szemüvegen át beléfűrődő tekintetet.

– Igen, uram, szerintem egy tenshi volt.

– Rendben, hadnagy, köszönöm az együttműködést. Azt hiszem, végeztünk is.

Kinetsu lassan fújta ki a levegőt, nehogy bárki is meghallja. Az őrnagy még röviden gépelt az adatpadján, majd kikapcsolta a tenyérszerű gépet. Komótosan eltette a szemüvegét, felegyenesedett, és az ajtó felé indult.

– Még valami – fordult vissza váratlanul –, nem mondott esetleg valamit ez az angyal?

A hadnagy szíve egy ütemet kihagyott, de igyekezett higgadtan felelni:

– Nem... uram.

Ichirou leplezetlenül a reikonra nézett, akinek arcizma sem rándult, miközben halványan bólintott, hogy Kinetsu az igazat mondta.

3.

Késő délután volt, amikor Kinetsu végre elhagyhatta a központot, és hazafelé indult. Magasvasúton utazott, mint mindig, és egyáltalán nem nézte sem fakó utastársait, sem a poros, ablakon túli, még fakóbb épületeket. Új-Tokió majdnem olyan hatalmas volt, mint a Nagy Rengés előtti város, ám talán fele annyi ember élt benne, fele annyi épen maradt épületben. Az enyészet és a majdnem örökké szálló por, akárcsak a vérengző akumuruk

az embereket, nem kímélték a házakat, utcákat, parkokat, illetve magára hagyott járműveket. Nem voltak már rikító neonreklámok, csak hamuszürke por és köd.

– Amíg a vizsgálatot le nem zárjuk, természetesen nem vehet részt újabb bevetésen – visszhangoztak a tenshi fejében az őrnagy utolsó szavai, mielőtt kilépett az ajtón.

Sokáig ezért csak magába roskadva zötykölődött a délutáni csúcsforgalom miatt meglehetősen tömött szerelvényben, amikor az ösztönei egy bizonytalan érzést sugároztak felé, miszerint valaki figyeli. Óvatosan körbepillantott, nem feltűnően, csak, mint aki azt latolgatja, melyik ajtó van közelebb a leszálláshoz, amikor a tekintete egybeforr egy nagyon is ismerős, sötétbarna szempárral.

– A reikon!

Mintha csak arra várt volna, hogy Kientsu felé nézzen, a nő aprót bólintott, majd az ajtó felé biccentett. A hadnagy kérdően nézett rá, ám amaz nem várt visszajelzést, hanem a legközelebbi ajtó felé furakodott. A vonat fokozatosan lassulni kezdett, majd felbukkant az állomás durván metszett betonpavilonja, mire többen megmozdultak a férfi mellett. A tenshi engedte, hogy a tömeg kisodorja, majd pillantásával a médiumot kereste. A barna szemek hívón villantak rá, majd elindultak a közelben éledező éjszakai piachoz vezető lépcsőn. Nem tartott soká, hogy Kinetsu tökéletesen nyomát tévessze a nőnek: az amúgy is szűk utcákon olyan embertömeg hömpölygött, hogy képtelenség volt bárkit is követni vagy szemmel tartani. Már éppen azon volt, hogy feladja, és visszafordul az állomáshoz, amikor enyhe rántást érzett a kabátujján. A reikon volt az, aki most határozottan egy oldalutcába húzta, egy sárga lampionokkal megvilágított, kopottas büféhez. A nő rendelt mindkettőjüknek a láthatóan ismerős szakácstól, majd leültek egy félreeső sarokban.

– Mi ez az egész? – kezdte Kinetsu. – Mi folyik itt?

A médium nem válaszolt azonnal, csak méregette a férfi arcát, és a hadnagynak is csak most nyílt lehetősége rá, hogy alaposan megnézze őt. A nő civilben, kiengedett hajjal, leheletnyi sminkkel az arcán egészen csinos volt.

– Tudom, hogy hazudott – kezdte a nő halkán, megtörve a pillanatnyi varázst.

– És miért nem jelentette?

– Előbb maga válaszoljon! Mit mondott az angyal?

A tenshi habozott, de a barna szemek kérlelhetetlenül néztek rá, eltökéltebben, mint az őrnagyé.

– Hogy én vagyok a kiválasztott, aki véget vet mindennek – felelte végül Kinetsu. – De nem igazán értem, mire gondolt.

A piszkos kötényt viselő, ám szélesen mosolygó szakács két gödörgő tányért tett eléjük, amelyben frissen főtt tészta illata keveredett valamilyen édeskes fűszerével.

– Azt tudta, hadnagy – mondta a nő egészen jól imitálva Ichirou rekedtes hangját –, hogy ezek az állítólagos angyalok sohasem beszélnek?

A férfi más körülmények között nevetett volna, de most valahogy nem volt kedve a viccelődéshez, ezért csak egyszerűen csak nemet intett a fejével.

– Tudtommal maga az első és egyetlen, akihez szóltak.

– Ezért nem árult el?

– Igen – bólintott a reikon.

Csendben ettek, és közben a piacra igyekvőket figyelték.

– De miért tette?

– Jelenleg senkinek semmi előnye nem származna belőle, ha kiderülne. Magát a legjobb esetben leszerelnék, de az is lehet, hogy egy klinikán kötne ki.

Kinetsu kénytelen volt igazat adni a nőnek, valóban ezek voltak a legvalószínűbb opciók.

– És most mi lesz? – kérdezte végül.

– Az leginkább magán múlik.

A férfi arcán elégedetlen grimasz futott át.

– Tudok valakit, aki talán segíthet megfejtetni, miről beszélt az angyal.

A senshi érdeklődő pillantást vetett rá. A nő elővett egy tollat, majd a büfé szalvétájára írt néhány rövid sort. Két ujjá közt tartva a félbehajtott papírt, a hadnagy felé nyújtotta, aki el akarta venni, ám a nő még nem eresztette el a szalvétát.

– Egy dolgot azonban tartsd észben – szólalt meg, és barna szemei ezúttal komoran csillantak –, ha elindul ezen az úton, onnantól kezdve vadászni fognak magára.

Kinetsu értetlenül bámult rá.

– Vadászni? Mégis kik?

A nő fáradtan rámosolygott:

– Csak higgyen nekem, hadnagy, reikon vagyok.

4.

Az elsötétített szobában két alak körvonala rajzolódott ki, ahogy a hatalmas ablak előtt álltak, a nyolcvannyalcadik emelet magasságából letekintve Új-Tokió gyéren kivilágított épületeire és utcáira. Valaha sokkal impozánsabb kilátás lehetett innen, de a Nagy Rengés, mint olyan sok más szépségnek, ennek is végét vetett. Az egyik árnyalak egy zömök, izmos férfi volt, aki a háta mögött összefont kézzel állt, és a várost fürkészte. A másik kontúr egy különös formát rajzolt ki, fején egy hegyes sisak körvonala látszottak, robosztusan erős felsőtestét furcsa ruházat fedte, amely egyszerre tűnt dekoratívnak, ugyanakkor militánsnak is.

– Agomori-san – szólalt meg egy kellemesen bűgő női hang –, Ichirou-san szeretne beszélni Önnel.

A zömök alak lassan megfordult, kezével megérintett egy kapcsolót, amire a helyiséget lágy fény öntötte el. A középkorú férfi elegáns öltönyt viselt, és a kései időpont ellenére is frissen borotváltnak látszott.

– Jöjjen be!

A civilben is katonásan egyszerűen öltözött őrnagy mélyen meghajolt Agomori előtt, aki egy biccentéssel reagált, majd helytel kínálta az idős férfit.

– Köszönöm, Agomori-san, hogy ilyen késői órán is fogad – kezdte rekedtes hangján a katonatiszt.

– Bízom magában, hogy fontos a dolog, ha ilyenkor idefáradt – viszonzotta az udvariasságot az öltönyös.

– Köszönöm. Először is engedje meg, hogy megmutassak egy ma készült kihallgatási jegyzőkönyvet!

Ichirou elővette adatpadját, ujjai gyorsan siklottak a billentyűzeten, majd az eszközt Agomori elé helyezte. A férfi csendben olvasott, időnként továbbgördítve a kijelzőn megjelenő sorokat. A szemüveges őrnagy eközben sokadszorra bámulta meg az íróasztal mögött álló sōgun páncélzatot, amelyről sosem mert kérdezni, ám azt hallotta, hogy eredeti, tizenhetedik századi.

– Elismerem, hogy nagyon egyedi eset, de miért annyira különleges, hogy felkeresett? – kérdezte végül Agomori.

– Kinetsu hadnagy az utolsó kérdésemre, hogy mondott-e neki valamit a tenshi, hazudott.

A sōgunpáncél tulajdonosa nem mutatott különösebb érdeklődést.

– Youko százados, a reikon azonban nem jelezte nekem.

– Hogyan? – húzta fel erre a szemöldökét.

– A hadnagy egyértelműen nem mondott igazat, de a médium nem leplezte le őt.

Agomori felállt az asztaltól, és kezét hátra téve, újra kibámult az ablakon.

– Ismerve az Ön tapasztalatát a kihallgatások terén, nem vonom kétségbe, hogy igaza van. Ugyanakkor érthetetlennek tartom a reikon magatartását. Mi oka lett volna arra, hogy ne szóljon?

– Ezt még nem tudom, Agomori-san, de ki fogom deríteni. Az viszont bizonyos, hogy ezek szerint az angyal igenis mondott valamit a katonának.

– Valami olyasmit, hogy hazudni is képes volt miatta egy reikon jelenlétében? – fordult vissza Agomori. – Vagy azt gyanítja, összejátszanak?

Ichirou megrázta a fejét:

– Az lehetetlen. Ilyen helyzetben a médiumot nagyon szigorú szabályok szerint választjuk ki, nehogy bármi köze is legyen az alanyhoz. De engedelmével, utánanéztem valaminek.

A zömök férfi bólintott:

– Értékelem az önálló kezdeményezést.

Az őrnagy szerényen lefelé pillantott.

– Megtisztel, Agomori-san. Tehát megfigyeltettem Kinetsu hadnagy tevékenységét, miután távozott a központból. Először az éjszakai piacra ment, talán enni vagy vásárolni, majd haza. Otthon azonban történt valami furcsa, mert az információs hálózaton keresést indított a Shiromaya-hegyre.

Az öltönyös hirtelen felemelte a kezét, mintegy megálljt intve.

– Shiromaya? Vagy úgy... most kezd érdekessé válni az egész. Van még valami?

– Igen – csillant meg Ichirou tekintete a fényesre törölt szemüvege mögött. – Ezután felhívta a parancsnokát, hogy élne a felkínált lehetőséggel, és kéri az egy hét eltávoztát.

Agomori röviden felszisszent:

– Tehát oda akar menni. De honnan tud a hegyről?

– Talán a tenshi mondta neki – jegyezte meg az őrnagy. – Mit tegyünk most?

A másik férfi ismét az éjszakai város felé fordult, és csendben töprengött. Néma percek teltek el, de Ichirou nem türelmetlenkedett.

– Egyelőre nem lépünk közbe, de figyeljük a hadnagyot, és mindenről tájékoztassanak!

– Értettem, Agomori-san – felelte a szemüveges. – És mi legyen a reikkonnal?

– Őt intézze el a hivatalos katonai protokoll szerint!

Ichirou mélyen meghajolt, majd nesztelenül kisietett a szobából, amely ismét sötétségbe borult, hogy a két mozdulatlan árnyalak tovább szemlélje az odalent álomba szenderülő várost.

Folytatása következik!

Itt is megtalálasz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

Ariana T. Dianis

Sárkánymese

Sir Killian egy vaskosabb fa törzsének támaszkodva szuszogott. Jó néhány órája baktatott felfelé a nehéz terepen. Kedves lovát most mindennél jobban hiányolta, de a hegy meredeksége miatt kénytelen volt őt hátrahagyni. Ruházata sem éppen hegymászáshoz lett kitalálva; nehéz láncinge hosszánál fogva minden lépésnél nagyot csapott a boldogabbik végére. Sajgó ülepét tapogatva nézett a hegy teteje felé. Miért is vállalta ezt a hülyeséget? Ja persze, a dicsőségért! Hiszen mi is lenne dicsőbb, mint megölni egy sárkányt? Egy olyan sárkányt, akit alig páran láttak csak, s a haszonállatokban és a terményekben sem tett túl sok kárt. Akárhogy is, de ki fogja irtani a fenevadat, ki ő, ha addig él is! Ezzel a szilárd elhatározással és mély sóhajjal lökte el magát a fától, hogy aztán szuszogva ismét nekivágjon a meredélynek. Már nem volt sok hátra, összeszedte hát minden erejét. Végre elérte a hegytetőt, ahol a helyiek szerint a sárkány élt. Killian most, hogy kifújhatta magát rendesen, mély levegőt véve próbálta rendbe szedni életjeleit. Tudta jól, hogy a hatékony vadászat legfőbb titka a csend. Mire szaporán dobogó szíve kissé megnyugodott, a hallása is kiélesedett.

– Megmondtam már százszor, hogy ne tedd oda a csurbli! – szólt egy affektáló hang.

– Te mikor lettél csurbli-felelős? – kontrázott egy öblösebb bariton.

– Szörnyű, hogy nem bírjátok békén hagyni egymást – sóhajtott egy harmadik orgánus.

– Látod milyen. Folyton belém köt! – nyafogta affekta.

– Köt ám beléd a habarcs! – reccsent rá a basszus. – Elegem van az örökös hisztidből!

– Inkább olvasnátok valamit – érvelt a harmadik –, palérozatlanok vagytok mindketten, azért ölitek egymást naphosszat.

– A kódexeidből is untig elegem van – tájékoztatta a bariton. – Mindkét kezemre szükségem lenne, de persze, hogy a balban megint valami papírhalm van!

– A legjobb gyógyfűves könyvemet kritizáld!

– Pedig szívem szerint inkább elhajítanám a nyavalyába!

Killian homlokát ráncolva hallgatta a diskurzust. Az égre! A falubeliek azt mondták neki, hogy csak egy sárkány él a környéken. Akármennyire is harcedzett lovag volt, azért három óriás bőrszárnyúval még ő sem mert szembeszállni. Hamar letett eddig dédelgetett tervéről, melyben a sárkány hirtelen lerohanása volt a fő motívum. Hanem most mit tegyen? Ha nem a meglepetés erejét használja, akkor hogyan számol le a szörnyekkel? Kénytelen lesz cselhez folyamodni. Kióvatoskodott hát az őt elrejtő sziklák mögül, és közelebb osont a pikkelyes trióhoz. Ahogy kihajolt a takarásból a szája is tátva maradt: nem, nem három sárkány vitatkozott a tavaszi

verőfényben. Csupán egy, de annak három feje volt és megállás nélkül hadovált! A szörny úgy négy méter magas lehetett, alapszíne a barna és a mélyzöld között váltakozott. Ahol a napfény végigcsorgott rajta, ott millió színnel ragyogott fel, akár az eozin máz. Killian hirtelen nem tudta mit tegyen. Rendben, akkor a sárkány még mindig egy darabnak tekinthető, habár fejeinek száma kissé nyugtalanító. Hümm. Hát ehhez komolyabb stratégia szükségeltetik. Ezzel a gondolattal igyekezett visszahúzódnival a sziklák mögé, csak hogy oldalán lógó kardját kifelejtette a számításból, ami így végig (is) karistolta a lábainál pihenő köveket. Éles csikordulás és egy maréknyi szikra sercenése zavarta meg a külső békét, valamint a belső békét hírből sem ismerő háromfejűt. A sárkány olyan gyorsan perdült meg, hogy a mozdulatlan dermedt lovagnak már pislogni sem maradt ideje.

– Ember! – dörögte a középső fej, a kontrabasszus hangfekvésű.

– Vendég! – lelkesedett a jobb szélső, cizellált lelkületű.

– Jaj! – emelte az égre tekintetét a bal oldali fej, majd megigazította orrán az okuláréját, hogy jobban lássa a moccanni sem merő Killiant.

– Öhmmizé... – nyögte ki végül a lovag, mert ennél értelmesebb nem jutott az eszébe.

– Szerintem megsérült a feje – saccolta a kukkeres. – Van itt valahol egy orvosi tekercsem, de hol is...

– Szerintem együk meg! – lelkesedett fel a középső. – Csak azért, hogy ne szenvedjen tovább.

– Szerintem kínáljuk teával – javasolta a jobb szélső. – Az csak nem árthat neki.

– Állandóan teáztatni akarsz mindenkit! – csattant fel a középső. – Mi vagy te, szamovár?

– A teáról tudományosan is bebizonyították, hogy oldja a feszültséget – okoskodott közbe a szemüveges. – Szerintem is kapjon egy bögrével. A gügyeségből nem fogja kigyógyítani, de tán összeszedettebb lesz tőle.

– Attól is összeszedettebb lenne, ha előbb darabokra harapnám, aztán összeszedném – vigyorgott a középső.

– Mert mindig csak az agresszió, meg a vérengzésen jár az eszed! – torkollta le a széplelkű, jobb oldali fej.

– Én csak praktikusán gondolkodom – mentegetőzött a másik.

– Aki beteg, annak segíteni kell, nem bántani! – szögezte le a kukkeres.

– Nem vagyok beteg – bökte közbe Killian. – Lovag vagyok.

A sárkány mindhárom feje egyforma érdeklődéssel hallgatta szavait. Végül összenéztek és egy lépéssel közelebb mentek a sziklához rettent emberhez, aki a háromszoros túlerő láttán csendben várta a halált.

– De azért kérsz teát? – bászalygott rá a jobb oldali fej.
 – A teádba fojtalak, úgy éljek! – csattant fel a középső, másik fejének szánva az információt.

– Ne is törődj velük – szólt előkelően az okulárés. – Foglald helyet, kérlek! – mutatott egy kisebb szikla felé.

Killiant előntötte az ambivalencia. Na, most itten ez egy sárkány, három fejjel, három különböző habitussal, ő egymaga esélytelen ellenük, ölés itt csak akkor lesz, ha őt ölik, ugyanakkor a háromfejű kétharmada roppant vendégszeretőnek tűnik. Rövid töprengés után végül lecsücscent a mutatott sziklára, s onnan nézett fel nem mindennapi házigazdáira.

– A nevem Teofil – mutatkozott be illendően a kukkeres fej. – Középső testvérem Teodor, a jobb szélső pedig Totyi.

– Szevasz, öcsém! – veregette vállon Teodor.

– Szió! – intett neki szemlesütve Totyi.

– Nagyon örvendek – hebegte a lovag, majd rövid torokköszörlés után visszatálcált a hangjához. – Én Killian vagyok.

– Mi járatban erre, kedves Killian? – mosolygott rá barátságosan Teofil.

– Ööö... Eltévedtem – hazudta a lovag. – Kóboroltam, kóboroltam, aztán itt találtam magam.

– Nincs otthonod, te szegény? – pislogott rá megértően Totyi.

– Ja, de van – nyugtatta meg Killian. – Habár egyedül élek.

– Nincs feleséged? – kérdezte Teodor. – Na, akkor komám boldog ember vagy.

– Látom nincs jó véleményed a házasságról – vigyorgott rá a lovag.

– Egyikünknek sincs – erősítette meg Totyi. – Anno, mikor még több emberrel beszéltünk, azt mondták nekünk, hogy a házasság nagy teher.

– Bizony – vette át a szót Teofil. – A férfiak megnősülnek, aztán az asszonyból háztartási rém lesz, végül elhagyja a férfit és viszi a fél vagyonát.

– Meg a fél birtokát – bólogatott Totyi.

– Meg a fél céduláját – vigyorgott Teodor.

– Egy házasság szép is lehet – jelentette ki Killian. – Sok csalódott fickóval beszélhettetek.

Eközben a sárkány térült-fordult, majd egy óriási bögrében teát szervírozott. Killian kezdett felengedni. Egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy a sárkány egyik feje sem akarja a halálát. Ha jobban belegondolt, eddig abszolút semmit sem tudott a sárkányokról, és már bánta, hogy holmi dicsőség kedvéért az életére akart törni ennek a páratlan lénynak.

– A neveteket hogyan kaptátok? – kérdezte végül a háromfejűt. – A Teofil és a Teodort még csak értem, de te hogyan lettél Totyi?

– Az úgy történt, hogy édesanyánknak nehéz szülése volt – kezdett a történetbe Teofil. – Három fejet kinyomni nem majális. Aztán Teodort és engem elnevezett, de a végére olyannyira elfáradt, hogy a harmadik fejünkénél már csak azt mondta, ami először eszébe jutott. Így lett Totyiból Totyi.

– Á, értem – somolygott Killian. – Régóta éltek már itt?

– Úgy hatszáz éve, nem? – nézett Teodor Teofilre.

– Aha, úgy valahogy – bólogatott a kukkeres.

– Atyavilág! – kerekedett ki a lovag szeme. – Hány évesek vagytok?

– Jövő hónapban leszünk nyolcszázhárom – jelentette büszkén Totyi.

– És azóta nem jöttetek le az emberek közé? – nézett rájuk hökkenten Killian. – Szinte semmit sem tudnak rólatok.

– Mert nem volt errefelé háború vagy kétszáz éve – indokolta meg Teofil. – Mi csak akkor megyünk le az emberek közé, ha meg kell óvnunk a népet, az ellenségektől.

– Ti véditek meg a népet? – zuhant nagyot a lovag álla.

– Mi – bólogatott Teodor. – És jaj, nagyon hiányzik már egy jó kis csata!

– Te mindig csak harcolnál – ingatta fejét Totyi. – Örülni kell a békének.

– Ó persze! Meg tán annak is örülnöm kéne, hogy évszázadok óta te meg ez a tudósbogár az összes társaságom? – fintorgott a középső.

– Miért nem mentek le az emberekhez? – kérdezte a lovag. – Biztosan megkedvelnének titeket.

– Ugyan – legyintett Teofil. – Az emberek már nem emlékeznek ránk. Olyan hamar haltok, hogy már senki sincs, aki ismerős lenne. Láthatod, te is csak annyit tudtál rólunk, hogy itt élünk.

Killian szívét átjárta a szánalom. Ez a szegény sárkány az emberek védelmére esküdött fel valaha, és ezért csak magányt kapott cserébe.

– Az pedig nem járja, hogy egy életen át várjatok egy háborúra, hogy újra védhessétek a népet! Szörnyű lehet így élni, senki sincs már, aki szeretne titeket! – felelte szenvedélyesen a férfi.

– Ó, de kedves vagy! – szipogta meghatottan Totyi.

– Ez valóban rendes tőled – pislogott a lovagra szokatlan visszafogottsággal Teodor.

– Gondolod, hogy nem rémülnének meg tőlünk? – kérdezte Teofil, ugyancsak párás szemmel.

– Ha velem jöttök, akkor nem fognak megrémülni – válaszolta meggyőződéssel Killian. – Az emberek mindig attól félnek, amit nem ismernek.

– De jó lenne megint emberekkel találkozni – ábrándozott Teodor. – Megtanítanám őket harcolni.

– Én meg azokra a tudományokra, amikre már biztosan nem emlékeznek – csatlakozott Teofil.

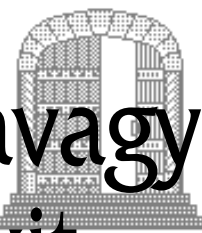
– Én meg mindenkinek főznék teát! – lelkesedett Totyi.

– Agyoncsaphatom? – fordult Teodor Teofilhoz.

Killian mosolyogva nézte az önmagával kibékülni képtelen háromfejűt. Napnyugtáig beszélgettek. A lovag mesélt az emberekről, az évszázadok alatt megváltozott szokásokról, a sárkány három feje pedig a régi időről, amikor a sárkányok népe még békés szövetségben élt az emberek között. Megállapodtak, hogy másnap hajnalban indulnak, Killian kíséretében újra megismerkednek a falusiakkal. A lovag végül azzal a boldog tudattal hajtotta álomra fejét, hogy sokkal nemesebb tettet hajt most végre, mintha megölte volna a sárkányt. Olyan dolgot tudhatott magáénak, ami nagyobb büszkeséggel töltötte el, mint bármi más. Megszerezte a leghatalmasabb trófeát; egy háromfejű sárkány igaz barátságát!

Jávorszki András

Skywalker Törökországban, avagy a hős, aki megment mindenkit

Előző írásomban a Star Wars-széria félresikerült spin-offját, a Holiday Specialt jártam körbe. A végén aztán említésre került egy másik film, az okkal elfelejtett, majd újra felfedezett, és manapság a „török Star Wars” jelzővel ellátott mozi, ami eredetileg a sokkal sablonosabb Dűnyayi Kurtaran Adam címet viseli. Ennek jelentése: Az ember, aki megmentette a világot. Hogy miképp tagozódik ez a film a Star Wars univerzumba? Lentebb arra is megadom a választ.

Mielőtt belemennék a részletekbe, tegyünk tisztába valamit; a koppintás a filmkészítés világában bevett dolog. Ha valahol (jellemzően persze Hollywoodban) leforgatnak egy sikerfilmet, akkor borítékolható, hogy annak hamarosan készül egy, esetleg több másolata. Ez nem keverendő össze azzal a jelenséggel, amikor egy amerikai stúdió az, amelyik kis költségvetéssel rendelkező, külföldi filmek jogait vásárolja meg, és viszi újra vászonra a saját elképzelései szerint. Így járt például a japán A kör, a német Berlin felett az ég, aminek amerikai átirata a kissé gyorsan feledésbe merült Angyalok városa, a gallok Taxi-sorozata, vagy a szintén francia Titkolt titkos ügynök, amiből James Cameron forgatta újra a Két tűz között című akcióról. Sőt, hogy mi se maradjunk ki, ez lett a sorsa a Sinkovits Imre és Garas Dezső főszereplésével, 1961-ben készült Két féldió a pokolban című filmnek is, aminek amerikai változatában, a Menekülés a győzelembe jeleneteiben már Sylvester Stallone és Pelé rúgta a port a grundon. Mindez azonban hivatalos, és legális eljárás. A filmstúdió megvásárolja az eredeti film jogait, kiollózza belőle a gyártó ország kultúrájára jellemző jegyeket, majd feltölti azt a széles közönség számára befogadható dolgokkal, megtartva az eredeti történet gerincét.

A koppintás viszont, ahogy az elnevezése is mutatja, egészen más. Itt egyszerűen a „jó eredetitol kölcsön venni” elve érvényesül, hol egészen nyilvánvalóan, néhol pedig kicsit árnyaltabban. Ezt is lehet persze jól csinálni. Remek példa rá Jean-Paul Belmondo 1981-es filmje, A profi, ami bevalloottan a James Bond filmek hatására készült. Lehet pofátlanul csinálni, ahogy azt az Asylum stúdió teszi, olyan bűnös élvezetek gyártásával, mint a Titanic 2, vagy a Transmorphers. És lehet úgy, hogy van saját ötlet, de az eredeti annyira jó, hogy muszáj belőle lopni. Ezzel pedig el is érkeztünk jelen írásunk tárgyához.

Réges-rég, a messzi-messzi Törökországban, a hetvenes években a filmipar nem dúskált a pénzben. Az országot sújtó gazdasági nehézségek közepette elsősorban a nélkülözhető iparágakból, így például a mozifilmek költségvetéséből vontak el, ráadásul a mozik bevételei a televíziózás elterjedésének köszönhetően lecsökkentek. A filmszakma persze megpróbált túlélni, és kevesebb forrásból gazdálkodni. És mit tesz a rendező, vagy a forgatókönyvíró, ha az anyagi keret szűkös? Készíthet drámát, romantikus filmet, vígjátékot, csavaros bűnügyi történetet, szóval csupa olyasmit, amik nem igényelnek látványos díszleteket és trükköket. De semmiképp nem sci-fi-t, hacsak nem áll a rendelkezésre olyan remek ötlet, ami a műfaj ellenére leforgatható minimális eszközök igénybevételével. Olyanokat, mint például Az őslakó, a Felettünk a Föld, vagy épp a Black Mirror sorozat egyes epizódjai.

A készítő állítolag jóval igényesebb díszletekkel indultak volna neki a forgatásnak, de még az első csapó előbb beütött a krach; egy elektromos zárlat okozta tűzvészben szinte az összes, előre

felépített kellék elpusztult, arról pedig szó sem lehetett, hogy újra megépítsék az egészet. A dolog még mindig menthető lett volna, ha a sajnálatos esemény miatt legalább részben átírják a forgatókönyvet, így alkalmazkodva a váratlan helyzethez, de ez szóba sem került, így maradt az eredeti történet. Hogy ez mi is pontosan? Nehéz meghatározni, mivel alig-alig követhető, így inkább csak egymás után következő jelenetekről beszélhetünk. Öveket tehát becsatolni, indul a spoileres hullámvadás!

Az emberiségre valamikor a jövőben, miután már meghódította a naprendszer, idegen erők támadnak rá. Adva van két pilóta, Ali és Murat (utóbbi az öregedő Luke Skywalker klón, a törökök akkori gigaszárja, a karrierje alatt közel háromszáz filmet gyártó Cüneyt Arkin megformálásában), ők kettesben harcolnak a támadók ellen, és akiknek a siklója megsérül az űrben vívott csatában, így kényszerleszállást hajtanak végre egy számukra ismeretlen bolygón. Itt csontvázszerű katonákkal kerülnek összetűzésbe. Bár a pilóták valamiért emberfeletti erővel bírnak, például jókora sziklákat képesek pusztán kézzel hajigálni egy titokzatos képesség (csak nem az Erő?) segítségével, végül mégis alulmaradnak. Felbukkan a helyi köpenyes-alufóliasisakos Darth Vader, egy sötét mágus, akinek a célja a Föld bolygó elpusztítása. Ennek az okát nem tudjuk meg, de azt igen, hogy az emberiség közös akarata mindeddig megakadályozta ebben, ezért a terve sikeres kivitelezéséhez emberi agyra

van szüksége. Mielőtt viszont még meglelékelhetné hőseink koponyáját, azok elsöknének. Egy barlangvárosban találnak menedéket, ahol összefutnak egy névtelen, szőke nővel, aki az itt élő gyerekekre vigyáz. A mágus zombikatonái utoléri a pilótákat, és le is mészárolják a helyiek jó részét (köztük a gyerekeket), mert a mágusnak az ő vérük szükséges a túléléshez.

Később kapunk még jó néhány menekülő-szereplős jelenetet, az egyiket például a Mos Eisleyben található kocsmára erősen hajazó ivóban, majd felbukkan Leia hercegnő sötét alteregója is, aki megpróbálja elcsábítani hőseinket, azt ígérve, hogy a világmindenség urává teszi őket, de ehhez szükség van a titokzatos, úgynevezett aranyagyra. A terve azonban nem sikerül, mire újabb harc következik a hercegnő katonái ellen, majd lézerfegyverrel felszerelkezett robotok érkeznek, így Murat és Ali újra fogságba esik. A kis költségvetésű Darth Vader megkínozza mind a kettejüket, ennek viszont nincs hatása, ezért Muratot harcra kényszeríti egy szörny. Miután hősünk legyőzi ellenfelét, a szőke nővel és az aranyaggal a hóna alatt elmenekül, Ali pedig meghal, de emiatt senki ne keresgélje a zsebkendőjét; a karakterek annyira egydimenziósak, hogy valószínűleg a telefonszámla befizetése is nagyobb katarzist okoz. A film végén aztán Murat rátalál a legendás 13. klán kardjára, egybeolvasztja a fegyvert és az aranyagyat, az elegyből csizmát és kesztyűt készít magának, ezek segítségével győzedelmeskedik végül a sötét mágus felett.

Még az is lehet, hogy ez az egész így leírva nem hangzik olyan szörnyen, hiszen a történet tökéletesen illeszkedik azoknak a sci-fi és fantasy filmeknek a sorába, amelyek ekkortájt készültek, és egy tehetséges rendező, valamint egy ügyes stáb még valami fogyasztathatót is kerekíthetett volna ebből a katyvaszból. A filmből azonban nem csak a pénzühiány okozta igénytelenség süt, de a logikátlan történetvezetés is úgy lóg ki belőle, mint egyszeri óvodás orrából a zöld ász. Ennél is nagyobb hiba viszont, hogy a vágás is egyértelműen kontármunka, ezt pedig már nem lehet a szűkös anyagi lehetőségek nyakába varrni. Időről időre értelmezhetetlen jelenetek villannak fel, például plüssállat-szerű figurák és aszott múmiafejek viczorognak a kamerába akkor, amikor ezt semmi nem indokolja, de az egyiptomi piramisokról is kapunk egy rövid vágóképet, amikor hőseink először néznek körül a bolygón. Csakhogy, mert a filmet gyakorlatilag egyetlen helyszínen, egy sziklás völgykötvetenben vették fel, ezért nincs semmi funkciója. Ebből adódik egyébként, hogy a szereplők, bár sokat menekülnek, lényegében mindig ugyanott vannak, mintha egy téridő hurokba ragadtak volna, pedig ezzel – szerencsére – már nem bonyolítják az egyébként is ködös sztorit.

A fentebb említett, erősen az Egy új reményben látott szereplők másolatán túl a film tele van kiollózott jelenetekkel. Az első percekben látható úrcsata háttérben (ahol Murat és Ali motoros sisakot viselnek) a Halálszárny elleni támadás képsorai futnak, de mindezek olyan áttekinthetetlenül vannak bevágva, hogy lehetetlen eldönteni, ki kivel van? Legfeljebb annyit lehet leszűrni, hogy itt az X-szárnyúakkal repkedők a rosszfiúk, így a két pilóta vélhetően Tie vadászokban ül. A Halálszárny egyébként itt az emberi akarat által létrehozott védelmi rendszer, de mert a képarány rossz (hossz-

irányban torzít), ezért találhatóbb megnevezés lenne a Halálovális, de ez csak ötlet, mert mindannyiunk szerencséjére nem hangzik el. Mindezek után a néző már nemigen fog meglepődni az olyan megoldásokon, mint a habszivacsból készült robotok, a támadó csontvázak, ahol szereplők lényegében fekete ruhát viselnek, rajta fehér csontfestésekkel, a kartonpapírból kivágott kardok, és azon, ahogy az egyik jelenetben a főszereplő valamiért a pengénél fogja a fegyverét a markolat helyett. A gonosz mágus megölését a film végén (Murat hosszában kettéhasítja) úgy oldották meg, hogy a földön fekvő színész testének fél oldalát egyszerűen kikaparták. Itt egyedül a zene, amire nem lehet panasz, mert az tényleg elsőosztályú. Nem is lehet más, hiszen John Williams Indiana Jones főtémája éppúgy felcsendül alatta, mint Rózsa Miklósnak a Ben Hurhoz komponált műve, vagy akár Bach Tocattája.

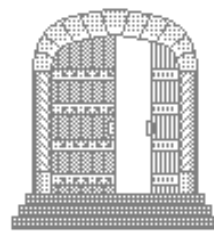
Óhatatlanul felmerül a kérdés, hogyha a stáb lopott is, hogyan lehetséges, hogy a mozik közönségének ez nem tűnt fel? Nos, a válasz egyszerű. Az eredeti filmeket rendszerint nem mutatták be Törökországban, vagy csak sok éves késéssel, így a nézőknek fogalma sem lehetett arról, honnan származnak egyes jelenetek? Az 1977-es Egy új reményt csak tizenkét évvel később tűzték műsorra a török mozik, ellenben Az ember, aki megmentette a világot már '82-ben vászonra került. Ugyanezt számos más alkotással is megtették, így létezik török változata a Rambonak, a Cápának, a Supermannek, sőt, van olyan Amerika Kapitányuk, aki valójában török, de mégis ez a neve. Attól sem kellett tartaniuk, hogy külföldön majd éles kritikával illetik őket, mivel a török filmek legtöbbje soha nem hagyta el az országot, vagy ha mégis, akkor olyan afrikai és ázsiai országok vásárolták meg a kópiákat, ahol a nézőközönség szintügy hírére sem hallotta a legtöbb hollywoodi filmnek. Legalábbis az internet elterjedéséig nem, így esett, hogy Az ember, aki megmentette a világot gyorsan feledésbe merült, és csak a kétezres évek közepén bukkant fel újra. Ma már létezik angol felirattal ellátott verziója is, és egész szép rajongótáborra tett szert, főleg nyugaton. Maguk a törökök egyébként nem szégyenkeznek miatta, 2006-ban még folytatást is gyártottak hozzá, igaz, ez már nem veszi komolyan önmagát, és inkább felfogható egyfajta paródiának.

A bevezetőben feltett kérdésre a választ, miszerint hogyan kötdik ez sztori az Star Wars univerzumhoz, miért több a film egy sima koppintásnál, akkor kapjuk meg, ha két feltétel teljesül; az egyik, hogy azt a verziót nézzük meg, aminek a végén hallható egy narráció (léteznek ugyanis olyan kópiák, amiről hiányzik, így ekkor elmarad a szék mellé fordulás), és hogy értsünk törököül, vagy – ha van felirat – angolul, mert csak így kerülhetünk képbe. Ott ugyanis azt láthatjuk, ahogyan Murat a Millennium Falcon fedélzetén hazaindul a Földre, a narráció pedig arról tájékoztat minket, hogy az utat olyan űrhajóval teszi meg, amit egy hírhedt csempésztől nyert el. Így legalább már tudjuk, hol dekkolt az ócskavas addig, amíg Rey és Finn el nem kötötték.

Jimmy Cartwright

Ezen az én lélegzetem is elakadt, avagy Oxigén

Szeretem a sci-fit. Azon nőtem fel. Még jól emlékszem, ahogyan gyermekként elképedtem azon, hogy Patrick Duffy-nak az „Ember az Atlantiszról” című sorozatban úszóhártyás keze és lába volt, és nagyon sokáig kibírta oxigén nélkül a víz alatt. Azon viszont jót mosolyogtam, ahogy a magyar filmgyártás által interpretált Pirx kapitány fura űrruhában, és még furább mozdulatokkal közlekedett. Neki persze sosem volt problémája a levegővétellel. Manapság már ott tart a filmes trükkgyártás, hogy az űrhajók ténylegesen realiztikusan mozognak a világűrben, melyek legénysége használatra alkalmasnak látszó űrruhában tesz őrését. (Lásd pl. a The Expanse, vagy a For all mankind c. sorozatokat, vagy épp a Gravitáció c. filmet.) Elképesztő a látványvilága már egy streaming szolgáltatónak (vagy épp általuk) készített sorozatnak is. Mindazonáltal, ahogyan a képi megoldások finomodnak, úgy tűnik, a forgatókönyvek minősége azzal egyenes arányban, ha nem exponenciálisan romlik.

Úgy vélem, mára nem csak szeretem, de értem is a sci-fit; tudom, mi lenne a lényege. Az eltelt évtizedek alatt felszedtem annyi tudást, láttam annyi filmet, olvastam annyi könyvet, hogy a magam számára eldönthessem, valóban sci-fi volt-e az, amit láttam, olvastam, vagy csak a díszletek okán aggatták rá ezt a jelzőt. Ha pedig elbizonytalanodom, megvan az a képességem és megvan a lehetőségem is rá, hogy utánanézzek az adott dolognak.

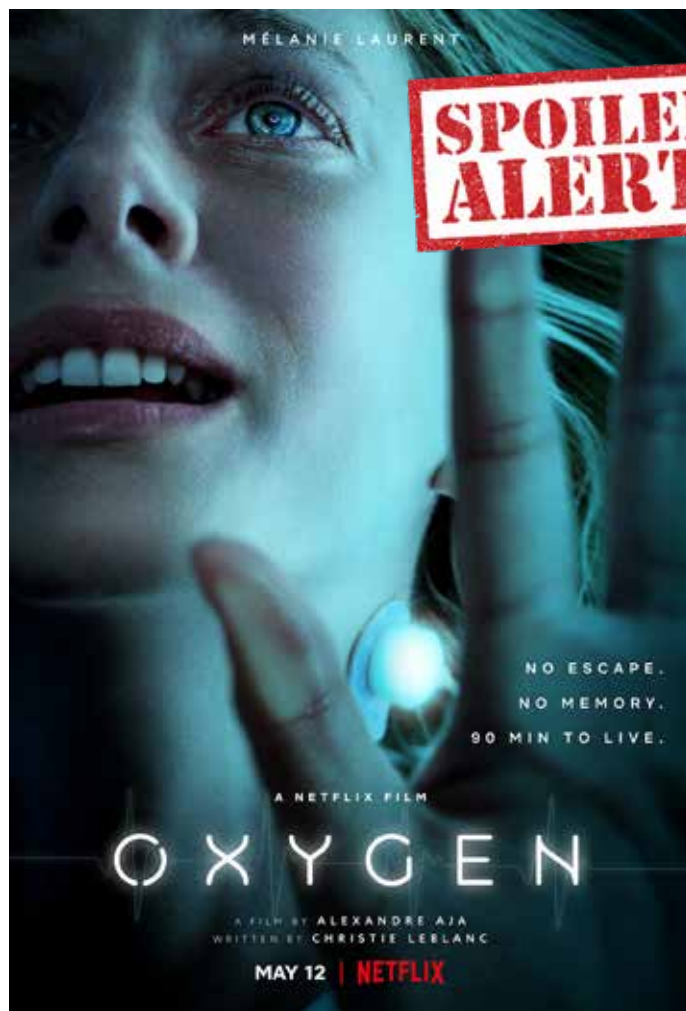
Szóval van ez a film, amelyet az egyik streaming szolgáltató készített, és keresztségben az Oxigén címet kapta. A hivatalos besorolása sorrendben: dráma, fantasy, sci-fi. Az első teljesen rendben van, mondhatjuk, hogy ez szinte egy monodráma. A második besorolást egyáltalán nem értem. Hiszen nincsen benne se fényes páncélú hős lovag, se sárkány, de még egy árva, megmentésre váró királylány sem... Illetve, várjunk csak! Ez utóbbi lehet talán a főszereplőnk? A kriokapszula meg a sárkány gyomra? Akkor M.I.L.O. magának a sárkánynak a hangja! A hős lovag meg a sárkány egy másik gyomrában alussza édesded álmát. De jól kitaláltam! :) Persze az is lehet, hogy manapság ezzel a jelzővel illetik a valóságtól elrugaskodott, kitalált történeteket. A sorban viszont csak az utolsó a sci-fi – így már kezd világossá válni néhány dolog.

Maradjunk is a fent nevezett film sci-fi vonalánál, hiszen, ha már megkapta eme besorolást is, akkor talán a készítő is utánanézhetek volna pár alapvetésnek, és akkor most ez az írás meg sem születik. Hiszen, ha én egymagam utána tudok járni egy tudományos-fantasztikus alkotás fura dolgainak, akkor egy teljes filmes stáb miért nem? Tényleg senkinek sem tűntek fel az alábbi hibák, vagy nem merültek fel legalább kérdésként?

A film nagyjából a felénél éri el tetőpontját, és borul ki az a bizonyos éjjeliedény. A sci-fi rajongó néző pedig itt kezdi el igazán összevonni szemöldökét, és összeráncolni a homlokát.

Kezdjük azonban talán azzal, ami már ennél jóval korábban is szemet szúrhatott.

A M.I.L.O. elnevezésű mesterséges intelligencia nem mutat túl sok kezdeményezést, vagy bármi olyat, ami intelligenciához tenné hasonlatossá. Az esetek nagy részében utasításokat hajt végre, vagy épp reagál az eseményekre. Gyakorlatilag nem több, mint egy okostelefonon lévő hangvezérelhető applikáció. Nem

látták a készítő (ha már a filmes világ köreiben mozognak) esetleg a Her, vagy épp a The Machine című filmeket? Hogy a Mátrixot ne is hozzam szóba... Ezekben már igencsak jól demonstrálják az alkotók, hogy milyen is lehet ténylegesen egy mesterséges intelligencia. De legalább a Turing-tesztről hallhat-tak volna.

Aztán volt, van itt egy kis időzavar is. Ugyanis szöveget ütött a fejembe, hogy ha az Omikron 26 már tizenkét éves, és Liz kapszuláját a gyártó három éve nyilvánította megsemmisítettnek, akkor vajon miért nem érték még el a Holdat sem? (Kb. egyötöd távolságra vannak a Föld és a Hold között a közölt 68.778 km-es távolsággal. A két égitest átlagos távolsága ugyanis 384.400 km.) A film megtekintése alatt először úgy lehetett érteni, hogy már tizenkét éve úton vannak, aztán egy beszélgetés során kiderült, hogy még csak most indultak.

Béláim! Gondolkodjunk! Fejtsük meg, vajh' mire gondolt a köl... forgatókönyvíró!

Van egy hatalmas űrhajó, teli klónokkal, amit elküldenek a mai tudásunk szerinti lehető legközelebbi exobolygóra, az emberiség túlélése érdekében. Az űrhajó nem sokkal azelőtt indult, hogy bekapcsolódunk a történetbe. Építését bő tizenkét éve kezdhették el, ezért lehet M.I.L.O. szerint ennyi a kora. A kapszulákat három éve kezdhették el beépíteni, az akkor már

bennük lévő klónokkal együtt. Mire elkészült az a tízezer klón, ami a Wolf-10-61c nevű (egyébként valóban létező) exobolygó gyarmatosításához kell, még úgy kilenc év telt el. No! Az idővonal tisztázva. Ez még akkor is így a legvalószínűbb, ha Liz eredetije azt mondja, hogy a klónja tizenkét éve van hiperalvásban, tehát ennyi ideje kell benne legyen ebben a kapszulában, amit csak három éve nyilvánítottak megsemmisítettnek.

Visszont!

Az hogy a búbánatos rekettyésbe' van, hogy lényegében még el sem indultak, máris telibe kapta az űrhajót egy aszteroida, a Föld-Hold távolság ötödén belül? Az kozmikus mértékkel mérve is durván közel van. Mintha egy sugárhajtású repülő közvetlen a házak fölött süvítene el. Nem azt mondom, hogy lehetetlen, volt már rá példa, hogy be is kaptunk pár nagyobb égitestet, de azért az elég nagy gáz, hogy a jövőben, Földközeli nem tudnak úgy egy űreszközt navigálni – akár automatikusan, vagy egy valódi MI-vel –, hogy az elkerülje az ütközést. Persze kellett valami, ami az egész folyamatot elindítja. Gondolom. És ha már világűr, akkor... csapódjon bele az űrhajóba egy aszteroida! Zseniális ötlet! Ugyan kinek jutna eszébe...?

Nézzük tovább! Próbáljuk meg értelmezni az alábbi párbeszédet.

„– MILO! Miért ébredt fel az élőforma?

– Az oxigéntartalék megcsappant, ezért a 3-54-es processzor túlmelegedett.

– Mire való ez a processzor?

– A 3-54-es processzor az agyi aktivitást méri és stimulálja, ezzel megakadályozva az agysejtek soradását.”

Tegyük fel a kérdést: vajon milyen összefüggés van az oxigénszint lecsökkenése és a processzor túlmelegedése között, különösképpen, ha a világűrben vagyunk, nagyjából abszolút nulla fok közelében? Hiszen, ha fogy az oxigén a kapszulából, az azt jelenti, hogy megsérült a burkolat. Ennek következtében a légnyomás csökken, a hőmérséklet csökken. Tehát az oxigénszint csökkenése önmagában nem okozhatta a processzor túlmelegedését. De, ha mégis, miért csak az az egy processzor melegedett túl?

A szóban forgó processzor feladata az agyi aktivitás mérése és stimulálása. Vagyis, ha nincs elegendő agyi aktivitás, akkor közbelép. De vajon van-e ennek felső korlátja? A jelek szerint nincs, mert a meghibásodott processzor addig stimulálja főszereplőnk agyát, amíg végül magához tér. Kérdés: ilyen eshetőségre senki sem gondolt az űrhajót tervező mérnökök, illetve a kriokapszulákat átalakító mérnökök, technikusok közül? Tényleg nem volt egyetlen ember sem az egész csapatban, aki azt mondta volna – mivel ez egy igencsak sarkalatos pont –, hogy írjunk már erre (is) egy protokollt? Nem lett volna sokkal egyszerűbb, ha egy valódi MI saját hatáskörben megoldja a problémát? (Tudom, akkor nincs film. Jobban jártunk volna.)

Az sem szívtá egyébként, hogy pontosan mit értenek hiperalvással. Abból kiindulva, hogy főszereplőnk egy kriogén kapszulában van, az következik, hogy ereiben vér helyett fagyásálló folyadék van, és addig hűtötték nitrogénnel a testet, amíg az meg nem fagyott. Ahhoz, hogy a test az ébredésig így is maradjon, ne károsodjon, mínusz 196 Celsius fokon kell tárolni, folyékony nitrogénben. Már, ha ragaszkodunk a tudományos tényekhez... Ebből az állapotból biztosan nem néhány perc alatt tér magához.

Szóval maradjunk annál, hogy Liz, és a többi utas mesterséges kómában van... Várjunk csak, akkor viszont mire odaérnek a gyarmatosítandó bolygóhoz, igencsak öregek lesznek. Tehát akkor mégis lefagyasztva kellene „tárolni” az „utasokat”, de ez mégsem így van. Rádásul, ha simán „fagyasztva” lennének, tulajdonképp nem lenne probléma az oxigén. Sőt! Nem is lenne rá szükség. Hiszen a bolygón, ahová mennek, ott van oxigén. Tudjuk. Láttuk a film végén, hogy légzőmaszk nélkül voltak a felszínén. Meg egyéb védőfelszerelés nélkül, átlag mínusz 50

Celsius fokban... Picit előreszaladtam. Szóval megérkeznek a bolygóhoz, a kapszulák lehullanak a légkörben, mint a juharfa magvai, kinyílnak, és máris lehet az utasokat ébresztetni. Mindenki bódód! Viszont megint kihúztam a talajt az egész sztori lába alól. Ejh!

Az utolsó furcsaság az volt, hogy milyen bolygóra is küldték az emberek a klónjaikat, hogy azok ott új civilizációt hozzanak létre, ha már az eredetiek két generáción belül kipusztulnak. A Wolf 1061c valóban létező exobolygó, és a tudósok tényleg azt feltételezik, hogy egy része lakható. Úgy gondolják, hogy a vörös törpe körül keringő, a Földnél másfélszer nagyobb méretű, és kb. négyszer nagyobb tömegű bolygó a csillaga lakható zónájának belső szélén kering. Valóban 13,8 fényévre van a Földtől, és 17,9 földi nap alatt kerüli meg csillagát. A tudósok továbbá úgy gondolják, hogy saját tengelye körüli forgása nincsen, mivel túl közel van a csillaghoz, ezért a nap felőli oldala forró, az ellentétes oldal pedig jéghideg. Ettől függetlenül elképzelhetőnek tartják, hogy a kettő közötti terminátorvonal lakható, bár ott is csak egy picivel magasabb a hőmérséklet, mint a Marson, azaz mínusz 50 Celsius fok. Feltételezés feltételezés hátán.

Persze lehet, hogy a jövőben már biztosan tudják, hogy ez a (jelenleg) legközelebbi exobolygó ténylegesen lakható. Van a terminátorvonalon annyi élővilág, amely az odaérkező közel tízezer ember számára is megfelelő mennyiségű oxigént termel, illetve amely az egész bolygónak kellő védelmet biztosít a csillag káros sugárzása ellen. Mondjuk a film végi felvételen nemhogy fát, de egyetlen árva fűszálat se véltem felfedezni. Jó, lehet, hogy pár mohafolt befigyelt a sziklás, homokos tengerparton, a csodás, bárányfelhős kék ég alatt... Meg az is előfordulhat, hogy a tengerben lévő moszatok termelik meg a szükséges oxigént... Ember! Mínusz 50 Celsius fok az átlaghőmérséklet! Akárhogy is van, szerintem nem volt egy túl jó ötlet ide küldeni az emberiség fennmaradását biztosítandó klónokat.

Persze az is lehet, hogy 2020 óta sehogya sem fejlődött a csillagászat, az űrkutatás, és így az eltelt kb. 50 évben egyetlen másik, akár hasonló közelségben lévő, de jobb alkörülményeket biztosító bolygót sem találtak, ezért maradt a Wolf 1061c. Ez végül is tök reális. Ja, nem.

Ezek után mit mondjak még a filmnek ezen aspektusáról? Teljesen jól látható, hogy a készítők egyike sem fordított ezekre semmilyen figyelmet. De akkor ne aggassák rá erre is (mint pl. a Passengersre), hogy sci-fi. Mert nem az.

Ez egy bezártságáról, klausztrofóbiáról szóló dráma. És pont. A többi sallangot elhagyva, pusztán ekként szemlélve ez egy igazán remek alkotás. Jól bemutatja a félelem különböző fázisait, a szinte semmiből előtörő pánikrohamokat, az ember saját magával való küzdelmét. Tudom ajánlani a hasonló problémákkal küzdő embereknek. Tényleg. Csak ne gondolkodjanak el a fent taglalt „apróságokon”, mint én, mert csak felbosszantják magukat. :)

Források, amik nekem is segítettek a megértésben:

https://en.wikipedia.org/wiki/Wolf_1061c

<https://hu.wikipedia.org/wiki/Kriogenika>

<https://hu.wikipedia.org/wiki/Hold>

edwardhooper

Párhuzamos univerzumok

Minden nap látlak téged,
Te elmész mellettem,
S én azon töprengök,
Hogyan éled életed.

Minden nap érezlek téged,
Te otthagysz engemet,
Az utat belepő fáradt
Ködben nem találalak.

Hirtelen meglátsz engem,
Ott állok a peronon,
De máshová nézek,
S te lassan belemerülsz
A távolba.

jocker

Tombol a szél

A csendben, halkan hulló esőnél nem protestáltam,
A csendben halkan hulló eső ellen nem ágáltam...
Egyszerűen nagyszerű, fantasztikus élmény volt,
A béke és én beteljesedtünk akkor és ott.

No, de most! Zúg a vihar, és tombol a szél,
Japán akácánk a békességről regél,
De vihart ez nem hatja meg,
Csak támad, közben nem piheg.

Nem becsültem a szépen hulló cseppeket,
Most itt van és átölel ez a szörnyeteg,
És nincsen tőle merre menekülésem,
Túrnöm kell... vaduló, kéretlen vendégem.

Beállok én a szép kis japán akácunk alá,
Vele szolidarizálok, toporgok fel-alá
És együtt ázunk, fázunk, álljuk a vihart,
Mit nekünk a természet bosszúból kavart.

Mi ketten voltunk erősebbek... Múlt a vihar
És kivártuk a szép időt, szél már nem kavart...
Volt bennünk kis optimizmus, éltünk hát vele,
Most száradunk én és japánakác levele.

2011. december 16. – Kustra Ferenc József

Mortelhun

Varjas

Varjak varjak sűrű ködben
Hangjuk hangjuk messze röppen
Szemük szemük igen éles
Létük Létük nem kérdéses
Színük színük szénfekete
Élet élet tisztelete
Napok napok körforgása
Szárnyak szárnyak suhogása.

Lerslie2016

Szeretlek

Szeretlek,
ahogy tél a végtelen, tág hómezőt,
amint betakarja, mint hű szeretőt,
ahogy anya az egyetlen gyermekét,
kinek odaadná mindannyiszor szívét,
ahogy eső szereti a kiszáradt földet,
ahova örökön életet adni tér meg.

Szeretlek,
ahogy partját szereti a tenger,
és simul hozzá végtelen örömmel,
mint testet a bent felejtett lélek,
mint teremtetést a megszülető élet,
mint sugárzó, kedves arc a könnyet,
mely oldja az elmúlt, nagy szerelmet.

Szeretlek,
ahogy kiejtett szó szereti a hangot,
ahogy lágy mosoly szereti az arcot,
ahogy óra szereti a tovatűnő percet,
kit minden percben újra megölelhet,
ahogy Nap az újrakelő Holdat,
és fényajkával örökön csókolhat.

És az időnek végén lesz még egy fejezet,
benne leszünk, mint kérdésben a felelet,
és mikor a világ apró bűzös romjaira hull,
majd a szürke gyomokon a szín is megfakul,
akkor két kis virágot simít össze ott a szél,
az egyik majd te leszel, a másik meg én.

Krómer Ágnes

Éjféli körkép

Egyedüli vámpírként jártam a várost,
lelketlen, fekete csend kísért utamon.
Mi már túl vagyunk egy pár világvégén,
fekete imánk csordult kezünkéből a földre.
Alattunk megroppan a pokol bezárt kapuja,
felettünk ziháló angyalok mindig köröznak.
Emlékszel, milyen volt régen kezdet és a vég?
Hajnali fűszálakon látjuk megcsillan a vérünk,
mi majdnem beledöglöttünk, hogy mégis élünk.

edwardhooper

Visszatérés

Ha majd visszatérnek a katonák,
Lesz-e szívünkben hely nekik?
S az angyalok serege
Gyógyítja-e tépett húsukat?
Ki keni balzsammal meghurcolt
Testüket?
S a világ egy távoli pontján
Ki dúdol nekik aldatót,
Megalázott, ádázul árva
Szívüknek, lelküknek.

Mortelhun

memento mei

Néha összefolyik bennem a csönd,
Mint kórház folyosóján az utolsó sóhaj,
Hogy majd szíromként hulljak alá,
S legyen állhatatos és szelíd.
Egykor, ha gyermekem meséli gyermekének,
Az én apám hogy szólt, s mikor,
Mosolyom októberi ködbe tekerem
Elhagyott sírom mohazöld emlékezetén.

atesz990

Tűz

Tüzedtől lüktet a szívem,
Szárnyal az elmém vízben.
Kortyok, a lángból jönnek,
Látni akarlak, érezni,
Keresztre feszítetek.
Ha ártok Neked.
Égjünk el együtt a tűzben,
Ha már nincs szavam,
Fogam, testedre fenem.

Kohász

Változások

Egy arc magányos ablakban,
csak egy eltűnő sziluett.
A kéz itt hagyta melegét,
de érintése oda lett.

Köd szobor múlandósága,
el nem rettent a szelet.
A feloszló köd ruhában,
sebezhetőség lépeget.

Alakját ha változtatja,
nem téveszti meg a sorsot,
felismeri a védtelent,
és rá terít minden gondot.

Sunyin lapít a sarokban
mesékből lett valóság.
Lerohan téged orv bánt,
és nem véd ellene jóság.

Mégis magamhoz ölelem,
bár tüskéi nagyon szúrnak.
Mindig változik életem...
Szívárvány színű a holnap.

Krómer Ágnes

A sárkány hold figyel

Szomorúan szikrát szórt újra a hajnal,
megtört fénnel kóborolt egy csillag,
a hold egy figyelő szürke sárkány,
leselkedve nézi testem körvonalait,
álmatlanul belezuhanok az ágyamba,
a tegnap most csupán egy kidőlt fa,
alszik az ábránd, szunnyad a vágy,
a horpadt égen egy madár sem száll.
Te az én meg nem írt, kis dalom vagy,
az én egyetlen riadt, szürke sóhajom,
az ablakomon egy kis denevér koppan,
talán a véremért jött, mert rám éhes,
rám kacsint a sárkány hold még újra,
lelkem egy pusztá, amit gaz lep el,
szelíd lidércek karjában alszom el,
a tegnap csupán egy beteges csillag,
fáradt neszek a fülemben fészkeltek,
aludj el a tegnap kietlen küszöbén,
nincs altató dal, árva a nagy világ,
az álom most már a holdig felemelhet,
ma egy sárkány igaz szerelme lehetek,
most elrepít az ő jeges birodalmába.

